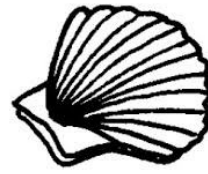

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. V. szám 2021. május

Téli este Atádon

*Már többet tekintek hátra, mint előre,
túl az emberélet útjának felén, s dőre
gondolat tán, de önmagam keresve
andalogni indultam a város főterén.*

*Hiába keresem az ódon iskolát -hisz'
erre visz az út-, a patinást, olajszagút...
most édes-bús emlékek rajzanak felém
kalandok, álmok... majd futni kezdek én,*

*mert leszakadt az ég, s a nyári zápor
hazaűz a piactér sátorától, s csak a
lángos süttöde ínycsiklandó illata kísér
meg a vágy, hogy este tele lesz a tér,*

*s a „vasútpart” benépesül megint, és
rúghatjuk a lasztit sötétedésig, és itt,
a grundon tehetünk pontot a végire
kik jönnek vasárnap a „Kinizsire”.*

*Majd bohó, kíváncsi kamaszként egyre
csak tágul a határ: csótó... szoborpark...
mily furcsa nevek sora egy idegennek:
Hókamalom... Kaszó... Kivadár...*

*Gimis nyarak... konzervek, gyári munka,
a felelősségből, bizony egyre több,
s kezdem érezni „ízét” a roráténak,
és aggódom, hogy órán elszenderülök...*

*...és ifjúként ámulatra késztet: a versek
világa és a történelem: hithősök példája
lelkesít, és segít megértenem: ki vagyok
én, honnan jöttem és hol van a helyem.*

*Hálával adózom mindenért, mindazért,
ami fölemelt, vagy épp visszavetett:
és áldom a KEZET, mely arcok, sorsok,
élmények során át mindmáig VEZETETT.*

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Nagymama rejtelsei

Eljött az idő, hogy meséljek a lányomnak a család történetéről, például az orosz katona keresztjéről, amely megmentette nagyapámat a biztos haláltól

Kilencéves lányom erősen vonzódik az ékszer-ekhez. Gyakran aggatja magára az édesanya karkötőit, nyakláncait. A múltkor azzal állt elő, hadd viselje azt a kis ezüstkereztet, mely a vitrin rejtett zugából került a kezébe.

– Szó sem lehet róla – fortyantam fel –, ez családi ereklye! – Majd me-

enyhülten hozzátettem: – Egyébként meg pravoszláv feszület. A gyerek csodálkozva rákérdezett, miért tekintek családi ereklyének egy pravoszláv keresztet, amikor mindnyájan római katolikusok vagyunk. Ekkor úgy éreztem, eljött az idő, hogy komolyan meséljek neki az élet magyarázható és megmagyarázhatatlan dolgairól, a családjáról, mindenekelőtt a dédanyjáról, az én tizenöt éve halott nagymamáról, akinek a keresztet köszönhetjük.

Családi ereklye

1944 tavaszán nagyanyám megszülte kilencedik gyermekét, egy kései lányt. Ősszel a háború elérte a kelet-magyarországi falut, ahol családjunk lakott. Ránk úgy köszöntött a baj, hogy az ajtót berúgta egy orosz katona, és ennivalót követelt. De éppen nem volt kéznél semmi. Ekkor nagyapámat nekilökte a falnak, hogy ott helyben agyonlővi. És már majdnem meg is tette, mire nagyanyám – valami sugallattól vezérelve – elővette a mellét, egy pohárba tejet fejt, és odanyújtotta az oroszoknak. A katona visszahőkölt. Csak nézett nagyanyámra és a karon ülő nagynénémre, de úgy, mint aki csodát lát, Máriát és a Kisdedet. Aztán hátrálni kezdett, hirtelen

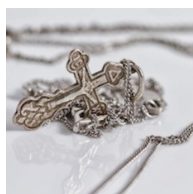
szétrántotta pufajkáját, és olyan erővel szakította ki nyakából az ezüst pravoszláv keresztet, hogy ingnyakára vér sercent. Majd az asztalra dobta, és elrohant. Attól fogva ereklyeként tiszteljük az orosz katona keresztjét, hiszen megmentette nagyapámat a biztos haláltól.

Nagymama ráérezte, hogy a katona alapjában véve nem rossz ember. Az anyatej felkínálásával olyan mélyen emberi, olyan tiszta és nemes érzést keltett benne, hogy azt az orosz önkéntelenül a kereszttel viszonzta.

A fénygömb

Nagyanyám még fiatalasszonykorában a híres máriapócsi búcsúban vett egy Fájdalmas Mária képet a kegytárgyáros sátrában, egy vastag fakeretes, üvegezett nyomatot.

Öreganyám előtt nagy becsben állt a kép, a port sem állhatta rajta. Azt különösen rossz szemmel nézte, ha apám rátette a tévéantenna

zsinórját. Valahányszor vihar kerekedett ugyanis, apám áramtalanított, és kihúzta a tévékészülékből a tetőantennához csatlakozó vezeték-

ket, és hogy ne lógjon összevisz-sza, ráakasztotta a falon lévő nagybecsű képre.

1964-ben egy napon bejelentkezett hozzánk a falu párttitkára. Járt néhányszor apám munkahelyén is, rá akarta bírni, lépjen be a pártba, de apám sehogy sem akart kötnék állni.

– Maga raktáros, jól fizető munkája van – érvelt az agitátor –, maga már tévét tudott venni. Az ilyesmi szemet szúr. Van is jelentkező a helyére. Persze ha belépne kö-zéink, biztonságban érezhetné magát.

Emlékezetes nap volt az, amelyiken a párttitkár a végleges választ akarta hallani. Késő délután felhő-féle fekete tömlő kúszott az égre, és a falu felett kihaladt. Annyi villámot látott akkor a nép, mint szikrát a kovácskalapács.

A család behúzódott a nagyszobába. Egyszer csak borzalmas hang-

robbanás rázta meg az utcát. A szembeszomszéd látta, hogy a tetőantennánk leszívja a villámot. A benn lévők felkiáltottak félelmükben, amikor bebújt a szobába a világító golyó az antennazsinór mentén. Nem volt nagyobb egy gömböcnnél, fényét később a neonhoz hasonlították.

A fénygömb arra ment, amerre a zsinór vezette. Lassan haladt, komótosan. Amikor a Mária-képhez ért, megállt, tiszteletteljesen elidő-zött. Pedig a vezeték folytatódott, a vége a kép túlsó részén hibált. Ezután a fényesség elindult visszafelé, ugyanazon az úton, siet-ség nélkül. Semmit meg nem perzselt, semmit meg nem rongált. Eltűnt.

Nagyanyám azonnal hálaimát rebegett. Meggyújtotta a két legnagyobb gyertyát a kép előtt, amolyan házioltárt avatott a szobában. Amint az idő engedte, jöttek is az emberek a szélrózsa összes írányából, csodájára jártak, hogy villámcsapás után minden épen maradt, és hogy a Szent Szűz megálljt parancsolt a tűzgolyónak. Az asszonyok hányták a kereszteteket a házioltár előtt.

A párttitkár véletlenül úgy lépett be, hogy rögtön nagyanyámba botlott.

– Hallottam, mi történt – kezdte.

– Ránk a Szűzanya visel gondot – mondta nyomatékkal öreganyám. A titkár téblábolt egy keveset a félhomályban, hiszen az ítéletidő miatt nem volt villany, aztán anélkül indult hazafelé, hogy felhozta volna apámnak a párttagságot. Soha többé nem zaklatta ezzel. Nagyanyám megesküdött volna rá, hogy látta, mielőtt a pártfi kihúzta a lábát a szobából, szemét a képre függesztette, és lopva keresztet vetett. Nem az az ember volt, aki szeretett a felsőbbiséggel ujjat húzni, annyi szent.

Nagymama nem töprengett sokat az eseten. Neki az efféle rejtélyekkel együtt volt kerek a világ.

Háromnegyedes élet

1970-ben hirtelen megnyúltam. Kinőttem a feles hegedűt, háromnegyedet kellett venni. Nagyanyám adott rá pénzt. Éppen próbálgattam az új hangszert, amikor betoppant egyik nagybátyám feleségestül, lányostul.

– Add csak ide! – szolt rám nagybátyám, és vidámkodva az álla alá kapta a cincogó fát. →

Kezdetben csak fülsértő macskazenét hallottunk, mit kínjában ad ki magából a zenészerszám, ha avatatlan kéz gyötri. Már ettől is meg-rökönnyödtünk, mert mórifikálás, csúfondarosság érződött ki belőle. Hanem aztán elszabadult valami. A nagybátyám úgy rángatta a vonót a négy húron, hogy mindenki megborzongott. A vonószőrök egyre csak szakadoztak, de ő nem állt meg, húzta veszettül. Mintha nem is ugyanaz az ember lett volna. Öntudatlan játéka egyre inkább démoni nyegegessé, kopogássá, súrlódássá, zörgéssé változott.

– Hagyd abba! – kiáltott rá a felesége, és ezzel egy időben elpatlant egy húr. Nagybátyám szempillantás alatt magához tért, megszegegyenülten nyújtotta nekem a hegedűt, aztán leült borozni.

Nagymama sokat adott a jelekre. Arcából kiszaladt a vér. Kihúzódott a nyári konyhába, lekuporodott a kisszékre. Vénségére mindig fekete tében járt. Mint egy szűkölő puli, úgy ült ott félelmével a homályos konyhában. Nem telt bele egy hét, a nagybátyám feleségét baleset érte, meghalt.

– Most ért véget a nóta – mondta nagymama gyászba révülten. Tisztában volt vele: van úgy, hogy a csapást nem lehet kivédeni, mert az életnek a tragédia is természetes tartozéka. Előre látni a szerencsétlenséget azonban borzasztó és gyötrő állapot, senki sem iri-gyelhetette érte.

Balta

A mi házunkat szerették a kéregetők. Különösen Róza néni. Öreganyám nemcsak megavasodott zsírt adott neki, hanem finom tepertőmoszatot is mellé, nemcsak lefoszlott ruhát pakolt oda, de rég-ről maradt tiszta vásznat is, nemcsak elhullott jószágot nyomott a kezébe, de ünnepeken egy-egy tyúkot, vagy négy-öt friss tojást is. Tulajdonképpen barátnők voltak. Tudták, hogy a másíknak is nagy tudása van a világról. Ez feleslegessé tette, hogy kimerítően hosszú beszélgetésekbe bonyolódjanak.

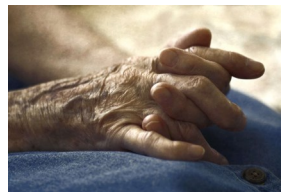
Nagyanyám leült Róza néni mellé a nyárikonyha küszöbére, váltottak néhány szót, de legfőképpen kicserélték csendjeiket.

Róza néni pereputtyához tartozott az az idős férfi, akit az unokatestvéremmel falhoz állítottunk. Kama-

szok voltunk, és éppen egy cseh-szlovák légpuskával nagyfiúskodtunk. Mámorosan verebésztünk a szomszéd utcában egészen addig, amíg a vénember fel nem bukkant, kezében a kisbalta, amelyet nyárikonyhánk ajtajánál tartottunk. Utána eredtünk. Világos volt, hogy mi történt: az öreg bement hozzánk kéregetni, és egy óvatlan pillanatban elcsente a baltát. A harmadik utcában, egy utcafrontra épült ház előtt kaptuk el.

– Megállni! – kiáltott rá az unokatestvérem, és bár még cérnavékony hangja volt, az erély mutálósan mélyített rajta. – Tedd le a baltát! – parancsolta a fiú, és csípőből az öregre fogta a puskát. A tolvaj azonban nem engedelmeskedett, hanem farkasszemet nézett vele. Vagy hatvan évvel lehetett nálunk idősebb. Széles vállú ember volt, ha lecsavart volna egy-egy pofont, biztosan megszedülünk.

– Nem érted, hogy tedd le! – erős-ködött az unokatestvérem, s mind gör-csősebben szorította a fegyvert. Lassan rá

kellett döbbsennünk, nem tudunk mit kezdeni az ellenszegüléssel.

– Elég! – ordított fel hisztérikusan a fiú. – Azt hiszed, szórakozunk veled?

A fegyvert a vállához kapta, és a férfi szeme közé célzott. Az öreg megértette, hogy most tényleg baj van. Az ajka megrándult, makogott valamit, és a falig hátrált. De a baltát nem engedte el.

Én akkor tudtam meg, hogy az életben adódhat pillanat, amikor oly billenékeny a világ, mint a kezdő kötél-táncos. Hogy e pillanaton hogyan lépünk túl, az többnyire a véletlenül múlik. Nekünk úgy sikerült, hogy nagymama sikított egyet az utca végéről. Hozzánk szaladt, lekevert két nyaklevest, elvette a verebész puskát, a tolvajtól meg a baltát.

Nagyanyám később megbeszélte az esetet Róza nénival. Hegyezttem a fülem, honnan tudta, hogy neki lélekszakadva rohanni kell a harmadik utcába, hiszen a balta eltűnését a felnőttek nem vették észre, és nem tudhatott a mi akcióról sem. De ez a kérdés a két

öregasszony számára nem volt kérdés.

Negyven karácsony

Nagymama negyven évig, negyven karácsonyon át várta a legidősebb fiát, mert sohasem hitte el, hogy meghalt. Miért is hitte volna, hiszen nem álmolta meg, nem érezte meg.

Az egyik megmaradt cakkos szélű fotográfia közel hozza őt, jókötésű, dús, fekete hajú fiatalember néz rám: jobbról, balról egy-egy csikónak fogja a kantárszárát. Nagyon szerette, becézgette, dédelgette ezeket az állatokat. Körülbelül akkor zabrálták el az oroszok a család csikóit, amikor őt utoljára látták a nagy Szovjetunióban egy fogoly-szállító vonaton, halálos betegen. Ez a nagybátyám erős volt, mint a vasék. Egyszer fogadott a többi legénnyel, hogy meg bír emelni egy szekeret. Alábújt és a hátával megemelte – de sérvet kapott.

Ezért az első sorozásnál kimustráltak. Bánatában ráborult az asztalra, és sírt, mint a záporosó. Nagy szégyen volt a faluban, ha valaki kimaradt a katonaságból. Később persze ő is angyalborbe bújhatott, vakmerő harcos lett a háborúban. Nem sokkal azelőtt, hogy kiment a frontra, azzal búcsúzott, bármédig lesz is távol, egy szép karácsonyon bekopogtat a szülői ház ajtaján.

Aztán eltelt vagy húsz karácsony. Talán éppen a huszadikon nagyanyám azt vette a fejébe, hogy a fia Oroszországban családos ember, csak valamiért nem engedik haza. A negyvenedik karácsonyon így szólt: – A fiam él, de lehet, már csak a másvilágon találkozom vele. Nem baj, órá ott is vigyázni kell. Még nekiáll emelgetni a Göncöl-szekeret.

Fél évre rá meghalt. Hatodik ér-zéke, sejtelméi, megérzései nagy hatással voltak mindenkire. Annyira, hogy tán meg sem lepődnek, ha valami csoda folytán kiderülne: tényleg él valahol Oroszország mélyén egy aggastyán, aki az én nagybátyám.

A lányom figyelmesen végighall-gatta a történeteket. Hogy mit szűrt le magának az egészből, nem tudom, de az látszott, hogy igencsak eltöpreng a dolgokon. Ennél több egy felnőttől sem várható el.

Újraéleszteni a szeretetet

Újraéleszteni a szeretetet a szentgyónás által:

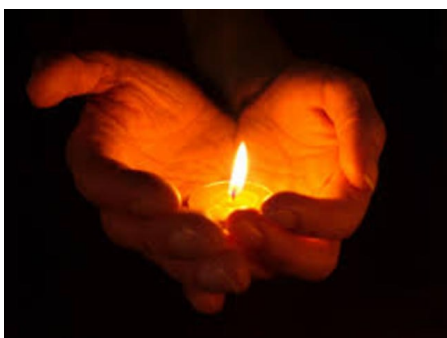
úgy érzem, hogy nincs kedvem semmihez; csak ülök csüggedten és egyre bénábban, ólomként nehezedik rám minden; ha idegesít a családom és a munkatársam: akkor elmegyek gyónni. Lerakom szeretetlenségeimet, s erőt kérek, hogy újra tudjak szeretni.

Újraéleszteni a szeretetet a különbözőség által:

hosszú évek után is nagyon sok mindenben különbözünk a feleségemmel. S rájöttem: az is ébren tartja a szeretetet, hogy ennyire mások vagyunk. Jó, hogy minden nap próbára tesz, akit szeretek, és újraéleszthetem a szeretetet.

Újraéleszteni a szeretetet „átkapcsolás” által:

néha egy helyzet annyira kiborít, hogy legszívesebben üvölnének. Hogyan lehet ilyen helyzetben tovább szeretni? Rájöttem, mert kipróbáltam: „átkapcsolok”. Megállok egy pillanatra, nem hagyom, hogy a jelen helyzet mérge a szívemig hatoljon. A szeretet átállítja bennem a kapcsolót, és már másként tudok megszólalni...

Újraéleszteni a szeretetet a szeretett személlyel összekapcsolódva:

ha elutasító érzés van bennem valakivel szemben, nem engedem, hogy agresszív legyek. De az sem jó, ha elfojtom az érzelmi kitörést. Mit tehetek? Pozitív érzéseket ébresztek magamban. Gondolatban összekapcsolódom egy olyan személlyel, aki a szeretetemet erősíti. Ha pl. munkahelyi konfliktusom van, rövid időre összekapcsolódom a házastársammal, és ez kitágítja a szívemet. Ezáltal már tudok jó szóval, szeretettel fordulni a nehezen szerethető munkatársához...

Újraéleszteni a szeretetet az áldozathozatal által:

erkölcsi mélyponton lévő hazánkért nem hangzatos dolgokat mondunk, nem szitkozódunk, hanem „lemegyünk a mélybe”: a saját családjunkban kezdjük el a munkát. Aztán a saját közösségünkben... Hozunk valami áldozatot, megteszünk valamit, ami nehéz... Ha áldozatot hozunk a közösségért, elősegítjük másokban a szeretet újjáéledését.

Tompa Mihály: Tapasztalás

Láttam a világon bölcsset és bolondot,
Mindkettő agyában eszme-raj tolongott,
Ki-kizúgva ajkuk rohamos beszédén...
Mindkettőt csudáltam, – egyiket sem értém;

Vala jártas a bölcs fellengős tanokban:
S éltét a bolondnál nem folytatta jobban.
Láttam a szegényt s a gazdagot, – e íme
Átkuk egy s azon volt, más csupán a címe:

A nincs és van őket ölve, nyomva szörnyen:
Az tántorga éhen, ez feküdt csömörben;
És míg a szegénynél zordon, szivszorító:
Gazdagnál ez inség vala undorító.

Láttam a szabaddal azt is, aki rab volt,
– A sorstól kiadva és lefogva a zsold, –
Ennek vágyban, lázban tölt le napja, éje,
S mit nem tőn, hogy útált láncait letépje!

Az ment vészes útján szembehunyva, nyugton,
S még keresni látszott, hogy rabszíjra jusson.
Láttam... láttam! – és hajh, megszerezve máson
A tudományt, benne nincs vigasztalásom!

Ki voltam homályban, most vagyok setétben...
Kínlődás az élet, gazdagon, szegényen
Rabság és szabadság átka, üdve terhel!
Bölcsen és bolondul: nyomorult az ember!

Újraéleszteni a szeretetet a kisugárzás által:

felelősek vagyunk azért, hogy környezetünkben hány kiégett ember van! Én „jó illatú” vagyok-e? Hitelesen képviselem közösségemet? Nem panaszkodom túl sokat? Derűt, örömet sugározok a környezetemre? Ha olyan ember mellett voltunk, aki ilyen, utána mi is jobbak lettünk... Ránk is átragad a derű. Tudok-e én is jókra és gonoszokra egyaránt sugározni?

Újraéleszteni a szeretetet az önsajnálattal leküzdésével:

amikor hatalmába kerít az az érzés, hogy „engem nem szeret senki”, egy kicsi, konkrét dolgot megteszek VALAKI MÁSÉRT. Nem nyalogatom a sebeimet, hanem igyekszem valakinek a szolgálatára lenni. Pl. tíz dolgot a helyére teszek a szobában szanaszét lévő köztől. Vagy a gyűrött ruhák kupacából tíz darabot kiválaszok. Szeretettből. Ilyenkor legyőzöm a lustaságot, a kényelmességet, az önsajnálatot... És közben újjáéled a szeretetem.

A Magyar Schönstatt Mozgalom értesítőjéből

SEMMITORTA ÉS SEMMIBOKSZ- KESZTYŰ

Kezdetben a világ teljesen üres volt. Mint egy tábla, amire nem írtak még semmit. Mint egy utca, amin este senki se jár. Mint az égbolt, amikor minden csillagot eltakarnak a felhők. A világ annyira üres volt, hogy tulajdonképpen még nem is volt világ. Csak a nagy semmi terpeszkedett a helyén.

A semmi meg csak dudorászott, hogy "hó-hó-hó, elolvadt a semmihó". Meg hogy "hó-hó-hó, nem esett egy csepp eső". Meg hogy "tap-tap-tarap, nem süt ki a semminap". De azért ez így unalmas volt. Ezért bukfencezett meg kézen állt meg futkorászott fel-alá a nagy semmiben, de sem volt valami izgalmas. Aztán evett egy nagy fűrt semmiszólót, de nem lakott jól. Aztán egy egész semmicsovitortát. Két egész semmicsovitortát. Ötvenezer egész semmicsovitortát. Az összes semmicsovitortát megette az egész semmivilágon. Mégsem lakott jól. Persze, mert nem is volt éhes. Mert a hasa is semmiből volt. Pedig jó kis torták voltak. A semmigertyákat is mind elfújta rajtuk. Hiszen most volt a sehayadik semmiszülinapja. De azért nagyon egyedül volt szegény. Mint egy kisgyerek, aki pajtása nélkül játszik egy oviudvaron. Egy nem is létező oviudvaron.

Jó, mondjuk a semmi nem volt azért egyedül. Mert akkor is létezett már Isten. Inkább Isten volt egyedül a semmiben. Pontosabban Isten sosem volt egyedül. Hogy miért? Hát mert ő egyetlen Isten, mégis hárman van. Bizony, egyedül van hárman. Ez azért elég furán hangzik? Viszont Isten eléggé hatalmas ahhoz, hogy furá dolgai legyenek. A kisujjával felemel egy hegyet. A nagylábujját belemártja a tengerbe, és az kiönt a partra. Lerázza a bajszaról a zúzmarát, és tél borul az egész földre.

Szóval Istenből csak egy volt a világ kezdetén, mégis hárman voltak. Atya, Fiú meg Szentlélek. Úgy képzeljétek el őket, mint három legjobb barátot. Akik nincsenek azért összenőve, hiszen külön személyek, viszont mindig együtt járnak, ugyanazt szeretik, összetartanak és sosem veszekszenek. Ez lehet a legnehezebb, mert bármilyen jó barátod is valaki, néha azért csak összevesztek egymással. Vannak olyan legjobb barátok, akik minden áldott nap összevesznek. Elhatározzák, hogy soha nem állnak szóba egymással, aztán két perc múlva olyan jól játszanak együtt, mintha semmi sem történt volna.

- Hogy mi sosem állunk szóba egymással? Na neee!

Viszont ez az Isten, aki olyan, mint három barát, sosem veszekszik egymással. Legfeljebb valamelyikük tüsszent egyet, és akkor mennydörög az ég. Vagy viszket az oldala, megvakarja, és akkor földrengés

támad. Vagy leoltják a villanyt, és akkor lemegy a nap.

Az Atyát úgy tudjátok elképzelni, mint egy öreg öreg bácsit, akinek a szakála a földet söpri. De lehet, hogy attól még olyan az arca, mint egy csecsemőé. Mert hát mindig is létezett, de közben sosem öregszik. Iszonyú idő, de minden nap mintha ma születne. Igazából nem is úgy kel fel, mint mi, hat óra harminc perckor, hanem folyton ébren van, de sose fáradt. Neki az egész idő csak egy kis kavargó belsejű üveggolyó, amelyet ott tart a zsebében. De nagyon szereti elővenni, nézegetni.

A fiát Jézusnak hívják, és járt már a földön is, miközöttünk, eléggé régen. Még azt is megígérte, hogy itt marad velünk. Ha beszélünk a szekrénybe, onnan is válaszol. Ha kérdezzük, hol van, faágakkal integet a szélben. Ha belenézünk a vízbe, a saját arcunk tükörképéből kikacsint ránk. Itt van, és az égben is van, ha akarjuk, bújócskázhatunk vele egy egész életen át.

A harmadik elválaszthatatlan jóbarát a Szentlélek, őt galambnak szoktuk elképzelni, mert olyan mint egy madár, ide suhan, oda suhan. Amit elvesztünk, azt segít megtalálni. Ami nem jut eszünkbe, azt élénk

pottyanja. Amit nem értünk, azt megmagyarázza. És időnként hallani a szárnya surrogását. Meg hogy embernyelven beszél hozzánk.

No hát, ezek hárman elképesztő jól eljártak a semmiben. Semmibokszkesztyűvel paskolták egymást, de nem erősen, csak viccesen, elhemperegtek a semmiföldön, pörögtek a semmiben, elterültek, majd újra felálltak. Semmikötélen hintáztak a semmiég és a semmiföld között, és behuppantak egy nagy kupac semmibe, ami csak úgy puffogott szerte-széjjel. Az Atya belelőkte a Fiút egy semmitóba, hatalmas csobbanás, sistergett a semmivíz, és csak úgy köpködte a Fiú a semmit. Még a fülét is ki kellett dugaszolnia, mert telement semmivízzel. Fállábon ugrált a semmiparton, és énekelte, hogy "ugrálok a semmiben, kidugítom a fülem!". Felmásztak egy nagy semmidombra, nekifutottak, és úgy lecsusszantak rajta, mintha tele lett volna semmihóval. Aztán semmirepülővel kerülgették a semmifelhőket, szédültek és kacagtak. Aztán semmicsonakon lezuhogtak egy semmivízésesen, és sikítotak. Aztán semmiszárnyashajóval száguldoztak a semmitengeren, és a semmicsovitorták beleragadtak a hajukba, úgy kellett kiszedegetni. Tudjátok, mint a bogáncsot a ruhátokból, ha kutyát sétáltattok vagy kirándultok a mezőn.

Egyszer aztán Isten azt mondta Istennek meg Istennek... Pontosabban az Atya azt mondta a Fiúnak és a Szentléleknek:

- Hé, mi lenne, ha teremtenék valamit?

- Valamit? - kérdezték azok csodálkozva.
- Valamit hát. Olyasmit, ami már nem semmi. Mert tök jó ez a semmi is, lehet gyurmázni, dobálni, rugdosni, szétprűszköltni. A valami viszont, az mindig csak egyféle lenne. Mondjuk gofrisütő.
- Gofrisütő? - ámulat a Fiú és a Szentlélek.
- Az hát. Vagy tollasütő.
- Tollasütő? - döbönt le a Fiú és a Szentlélek.
- Az hát. Vagy bukósisak.
- Bukósisak? - döbönt le a Fiú és a Szentlélek.

Isten lelkesen bólogatott, mert a sok minden, amit elképzelt, már sorra majdnem kipotyogott a fejből. Annyira felerősödött benne a vágy, hogy mindenféle dolgokat hozzon létre, állatokat, földet, vizet, felhőket, napot, holdat, embereket. Akiknek a fejből aztán kipattoghat majd gofrisütő, tollasütő, bukósisak és dobostorta. Ha elég ügyesek, mindezt simán fel tudják majd találni. És még durvábbakat is. Szélkereket, repülőgép-anyahajót meg atomreaktort. Csak előbb teremteni kell, mert a semmiből magától nem lesz valami.

Az Atyaisten el is magyarázta a többieknek:

- Majd ami valami lesz, az szépen elkezd egyvalami lenni, és mindig az marad. A szemeteszsáknak hiába jutna eszébe, hogy barázdabillegetővé változzék, azért csak maradna szemeteszsák. A tulipán meg nem változna helikopterré semmiképpen. És a szoknyából se lenne borotva. Értitek?

Eddigre már a Fiúisten és a Szentlélek Isten is belekesedett.

- Hát persze, hogy értjük, vagány ötlet. És a dolgokat össze lehetne rakni meg szét-szedni! A focilabdához illene a focikapu, de nem illene a körömvágó olló. A polchoz illene a könyv, de nem illene a tehéntrágya. A kalapácshoz illene a szög, de nem illene a füstölt sajt. Szuper kis világot csinálunk!

- Ugye? - helyeselt az Atyaisten. - és az ember szépen fel-alá járkál majd a világban, és beadja az oltást a szikláknak... Ja nem, a gyerekeknek. És behajítja a csavart a tejszínhabba... Ja, nem, a fába. És megsüti ebédre a traktorgumit... Ja, nem, a krumplit.

Ez a játék már most rettentően tetszett a Fiúistennek és a Szentlélek Istennek is. Nevetve folytatták:

- És megmossa a krokodilt... Ja, nem, a fogát. És belebújik a betonkeverőbe... Ja, nem, a cipőjébe. És megvakarja a struccot... Ja nem, a fülét.

Nagyon elégedettek voltak, alig várták, hogy nekiláthassanak, és irdatlan szeretettel megteremtették együtt a világot. Persze, hogy szeretettel, hiszen ha valamit nem szerettek volna, meg sem teremtik. Azt persze nem tudom, mit szerettek a tetűben, a vérmes piranhában vagy a bűdös dögező sakálban, de valamit biztosan, mert őket is kipattintották a fejkükből.

Lackfi János

Bemutakozás és tanúságtétel

Szantner Tamás vagyok, a KSZC Nagyatádi Ady Endre Technikum és Gimnázium végzős tanulója. Nagyatádon születtem és itt is élek 18 éve.

Az egyházi életben születésem óta részt veszek, szüleim rendszeresen vittek a szentmisékre. 6 éves korom óta veszek részt a ministráns közösségben, aminek 4 éve vezetője vagyok. Dr. Kisnemes János atya volt az első plébános, akit ismertem, de Neumajer Zoltán atya keresztelt meg.

Elsőáldozásomra készülve János atya tartott nekünk hittanórát, aminek az egyikén egy Tamás nevű rosszcsont fiúról mesélt, aki végül pap lett. Találtam már akkor hasonlóságot közöttünk és már akkor megszólított az Úr. Akkor fordult meg először a fejemben, hogy pap leszek, de nem volt hosszúéletű és légből kapottnak is hatott.

2013-tól Horváth Lóránt atya volt plébániánk plébánosa egészen 2017-ig. Ekkor fellendült az egyházi élet. Több program került megszervezésre, és a korosztályoknak is külön-külön elfoglaltságokat szervezett az atya. Én a mai napig járom az évenként megszervezett táborait 2014 óta. Ott is egyre magasabbra mászhattam. 2019-ben csapatkapitány helyettes, 2020-ban már csapatkapitányként vittem győzelemre a csapatot.

Lóránt atya volt az, aki elindította bennem a papság iránti vágyat. Egy szép napsütéses délutánon rákérdezett, hogy gondolkodtam-e rajta. Ez elindította bennem a lavinát, ami egyre csak nőtt és nőtt. Nem sokkal később már többen tudták a szándékomat. Segítőkések, támogatók voltak velem, ami most is tart. Ebben az időben alakult meg a Szent Cecilia gitáros kórus, amelynek tagja vagyok. Eleinte csellón, később gitáron, majd ukulelén, most pedig zongorán játszok.

2017-től 2019-ig Roca Daniel Celestin atya volt a plébános. Ebben a 2 évben átszerveződött a plébánia, új testület alakult, a ministráns közösség is megújult. Nyáron táborokat szervezett, az ifjúsági közösséget is újjá szervezte. Ekkor vettem át a vezetői szerepet. 2017-ben bémálkoztam Varga László megyéspüspöknél, aki szeretettel fogadta, hogy a papok sorába szeretnék lépni. Azóta is szeretettel üdvözljük egymást, ha találkozunk.

2017-ben voltam először szeminárium nyílt napon Esztergomban. Dani atya említette nekem, hogy lesz, és szeretné,

ha részt vennék. Nagyon jó döntés volt részéről, hogy elküldött. Ekkor vettem fel Sándor László atyával a kapcsolatot. Szüleimmel mentem el Esztergom gyönyörű városába és vettem részt a nyílt napon. Nagyon sok jó emberrel ismerkedhettem meg. Vida Zoltán atyával ismét találkozhattam, Sándor László atyát személyesen is láthattam, megismerkedhettem Fejes János, mostani nagykanizsai káplánnal és Antal Zsolt diakónussal.

A nyílt nap olyan élménnyel szolgált, amit nem tudott semmi felülmúlni. Az Úr jelenlétét sokkal közelebről tapasztalhattam. Azóta minden évben részt vettem az esztergomi nyílt napokon, és idén a győri Brenner János Hittudományi Főiskolájának online nyílt napján vettem részt. Ez utóbbi adott egy újabb löketet.

Többször inogtam meg hivatásomban. Dani atya idején jobban szerettem volna tanár lenni, ami egészen a tavalyi év nyaráig tartott is. Sokszor kérdőjeleztem meg, hogy biztos ez kell, ezért élek? Úgy érzem, hogy igen.

Másik nagy változás az eddigi életemben az volt, hogy Sándor László atya 2019-től plébánosunk lett. Nagyon jó viszonyban vagyunk, sokat beszélgetünk és sokat segít. Lelki gondjaimban fordulhatok hozzá bizalommal, ha más gondjaim akadnak, azokon is segít. Nála tanultam meg igazán, hogy a pap is és a kispap is ember. A kántorunk Lacza Attila és atya segítségével 2019-2020-as tanévben megkezdtem a kántorképzőt. Ez sokakban azt váltotta ki, hogy viszszalépek a papságtól, pedig pont hogy a „türelmetlenségem” miatt szerettem volna egyre közelebb és közelebb kerülni az Úrhoz. Idén másodéves tanonc vagyok, és már helyettes kántora a plébániának.

Egy régebbi cikkemben írtam Jehova tanúival való beszélgetésemről. A 2 férfi, aki csöngetett, egy intelligens srácnak gondoltak, koromhoz képest tájékozottak. Nagyon sokat beszélgettünk, több nap is jöttek. A hittanban még eléggé tudatlan vagyok, de ezeknél a helyzeteknél a Magasságos velem volt, sok esetben ő beszélt rajtam keresztül. Beszélgetések után többször eszembe jutott, hogy mit lehetett volna még támadni, vagy védeni. Egyik nap mondtam nekik, hogy nem tartok továbbá igényt a beszélgetésekre, akkor örömmel távoztak. Említettem nekik is, hogy pap szeretnék lenni, és a boldogság

Jó Fény, vezess! Körül borult az ég, Vezess tovább!

Jó Fény, vezess! Körül borult az ég,
Vezess tovább!
Az éj sötét, s az otthon messze még,
Vezess tovább!

Léptem Te óvd, ez épp elég nekem,
Az út végéig el nem lát szemem.
Egykor nem bántam, merre és hova
Vezet tovább,
De most könyörgök, mint eddig soha:
Vezess tovább!

Feledd, hogy hajdan úgy játszott velem
Mi csalfa, bár gyötört a félelem.
Hiszem, hogy éltető erőd addig
Tovább vezet,
Bércen és ingoványon át, amíg
Az éj helyett
A nappal angyalarca földerül,
S velem marad már rendületlenül.

J. H. Newman

ténylegesen jelen volt az arcukon.

2018-ban részt vettem Balatonbogláron a kispaptábor első napján, ahol régi és új arcokkal egyaránt találkozhattam. Sándor László atya küldte el a szórólapot, amivel szeretettel hívták és várt. A meghirdetett program ellenére egyedül vettem részt látogatóként. Püspök atyával ekkor is találkoztam, de csak futólagosan. A következő évben az összes napon jelen voltam. Püspök úrral is többet beszélgettem és nem egyedül voltam látogatóként. A rá következő évben szintén egyedül voltam, de kispapok sem voltak sokkal többen. Ezek a táborok is segítettek jobban megismerni a kispapok napjait és jellemeit. Többeket barátomnak is tartok, akikkel találkozásunkkor régi ismerősként fogadjuk egymást.

A hivatásom kialakulásában és megerősödésében ezek a pontok játszottak hatalmas szerepet. 4 plébánosból mind a 4 hozzátett az Úrhoz való közeledésemhez, Lóránt atya és Laci atya pedig mai napig figyelemmel kísérik a fejlődésemet, és segítenek egyengetni az utamat.

Szantner Tamás
Nagyatád

Hallotta?

A katolikusok kétharmada szerint Bidennek meg kell engedni, hogy áldozzon

A Pew Research Center március 30-án megjelentetett felmérése azt mutatja, hogy az amerikai katolikusok kétharmada, egészen pontosan 67%-a helyeselné, hogy Joe Biden elnök a szentmisén szentáldozáshoz járulhasson. Nemmel csupán a megkérdezettek 29%-a szavazott.

A szavazatok megoszlása valamennyire tükrözi a politikai nézeteiket is, ugyanis az elnök áldozását elutasítók, azaz a nemmel szavazók között 55% volt a republikánus, és csak 11% volt demokrata érzelmű. Biden egyházmegyéjének püspöke, illetve érseke (más főpapokkal szemben) a megengedő állásponton vannak.

Az Egyházi Törvénykönyv 915. cikkelye úgy rendelkezik, hogy „A szentáldozáshoz ne engedjék a kiközösíteteket és az egyházi tilalommal sújtottakat a büntetés kiszabása vagy kinyilvánítása után, de ne engedjék oda azokat az egyéb személyeket sem, akik nyilvánvaló, súlyos bűnben makacsul kitartanak.”

Biden elnök véleménye a (közpénzekből finanszírozott) abortusz, a házasság újradefiniálása és a transzgender ideológia kérdésében szöges ellentétben áll az Egyház álláspontjával.

Joseph Ratzinger (akkor még) bíboros 2004-ben egy, az amerikai püspökökhöz intézett feljegyzésben leszögezte, hogy egy olyan katolikus politikus, aki „következetesen kampányol az abortuszt és az eutanáziát megengedő törvények mellett” nyilvánvalóan és formálisan közreműködik a súlyos bűn elkövetésében.

Véleményünk szerint különösen figyelemre méltó, hogy egy ilyen kérdésben közvélemény-kutatással és szavazással próbálnak befolyásolni vagy akár eldönteni egy olyan kérdést, amelyről hitünk egyértelmű tanítást ad.

Forrás: CNA

Egy kisgyermek panasza

Anyai ölelésre vágytam	-	hivatást akartam	-
és cumisüveget kaptam		és munkahelyet kaptam	
szülőkre vágytam	-	boldogságra vágytam	-
játékszett kaptam		és egy autót kaptam	
beszélgetni akartam	-	értelmes életre vágytam	-
és egy könyvet kaptam		és karrier lett belőle	
tanulni akartam	-	reménység helyett	-
és bizonyítványt kaptam		szorongás lett úrrá rajtam	
szerepre vágytam	-	meg akartam változni	-
és erkölcsi intéseket kaptam		de csak kritikát kaptam	
		egyszerűen élni akartam ...	

Mit rejt a kagylóhéj?

Két törpepapagáj ült az egyik bunyafán.

Az egyik azt csipogta:

– Ma reggel, amint a háztetőn ültem, nagyon szép imádságot hallottam.

– Én is hallottam egy imádságot, de előbb mond el azt, amit hallottál – jegyezte meg a másik papagáj.

– Tamás így imádkozott: *Az én Péter szomszédom nagyon indulatos természetű. Adj neki erőt, hogy legyőzze gonosz természetét!*

– Péter így imádkozott: *Az én Tamás szomszédom jómódú ember, de nagyon zsugori. Tedd jószívűvé Istenem!*

– Mind a ketten egymásért imádkoztak. Nemde ez a szép dolog?

– Nem, felelte a másik papagáj. Péter tudta, hogy indulatos természetű, Tamás pedig azt, hogy zsugori. Nem a szomszéd hibáit kell észrevenni, hanem a sajátunkat. Ennek kigyomlálásához kell kérnünk Isten segítségét!

Johnson Gnanabaranam

Mint három tojás

Három szerzetes eltéved az erdőben. Szerencséjükre találnak egy kunyhót, benne asztal, rajta egy lágytojás és só. Megegyeznek, hogy azé a tojás, aki az elkészítése közben a legtalálóbb bibliai idézetet mondja. A ferences feltöri, és így szól:

– *Effata, azaz nyíl meg!*

A bencés megsózza, és így szól:

– *Vedd a bölcsesség sóját!*

A jezsuita megeszi, és teli szájjal így szól:

– *Menj be urad örömébe!*

Károly atya emlékére

Akiket szeretnek, sosem felejtik. Így aztán mi sem búcsúznak, hanem emlékezünk. Emlékezünk Gyuriga Károly atyára, aki harminchárom évet töltött Lengyeltótiiban.

Tudtuk már, hogy gyengül, s talán gondoltunk is rá, hogy lassan itt hagyja a földi létet. Mégis, mikor megtudtuk a szomorú hírt, nagyon szíven ütött bennünket. Az emlékek azonnal megrohantak minket. Érdekes, hogy milyen tisztán lát ilyenkor az ember. Látjuk, ahogyan átsiet a téren, nyitja a templomot, ahol ideje nagy részét töltötte. Gyakran leült napozni a padokra, vagy imádkozott a Kálvária lépcsőjének bástyáján. Napozott, s figyelte az általa magról vett barackfákat. A stációkon is gyakran végig sétált, s ha nem igyekeztünk, még le is pókhálózta és törölgette őket.

„Csendesülj el az Úrban és várd Őt!” /Zsolt 37,7/ Károly atya életéhez ez a csend elengedhetetlen volt, s meg is teremtette magának. Az olvasókönyvünkben több olyan könyvet is olvastunk, amelyek a belső csend fontosságáról szólnak.

Csend és ima. Károly atya is ült a templomban, és imádkozott. Meg is teremtette magának ehhez a feltételeket. Minden papnak a hivatásában van egy vezérvonal, amit a legfontosabbnak tart. Az atyának ez a naponta tartott misék, az ima és a betegek látogatása, lelki gondozása volt. Sokszor úgy elmerült a gondolataiban, hogy ha bementünk és kerestük, észre sem vett bennünket. Többen is kérdezték, hogy mit csinál annyi ideig „egyedül” a templomban. Ő azonban sosem volt egyedül. Ő mindig a Jóistennel volt. Szinte beköltözött az első padba. Ott volt a szemüvege, imakönyve, zsolozsmás könyve, rózsafüzére. S az elmaradhatatlan Szentek élete mellett az éppen aktuális könyvek is, amiket akkor olvasott. S bizony ő sokat olvasott, s nagyon szerette a verseket is. Rengeteget tudott fejből idézni, s talán ezek is segítettek, hogy a gondolatai végig épek maradtak.

„Bízd a gondolataidat az Úr-
ra, Ő majd megerősít, nem hagyja,
hogy az igaz meginogjon” /Zsolt
55,22/ Károly atya ezt az idézetet élte

is. Hálás vagyok a sorsnak, hogy sokat volt alkalmunk beszélgetni. Lyukas óráimban minden nap felsiettem hozzá, s a rövid ideig is, de láthattam, hogy minden rendben van vele. Amikor már nem vezethetett, lehettem a sofőrje. Orvoshoz, boltba postára, OTP-be vittem, s közben megoszthatam vele a gondjaimat is. Sokszor volt az életemben nehéz időszak, s mindig könnyebb lélekkel jöhöttem el tőle. Az imánkban naponta elmondjuk, „legyen meg a Te akaratod”. Tőle tanultam meg, hogy ezt bizony könnyebb kimondanunk, mint elfogadnunk. Ezt a nehézséget én is láttam rajta, amikor beköltözött Zselickislakra.

Nehezen, de elfogadta a sorsát. Szomorúak voltunk csomagolás közben, sírtunk az utolsó reggeli miséjén. Aztán azt is láttuk, hogy nagyon jó helyre került. S talán annak még jobban örültünk, hogy ilyen közel lesz hozzánk. Gyakran meglátogattuk, s valójában zarándokhelyé tettük az Idősek Otthonát. Ma is hálásak vagyunk az otthon vezetőségének s dolgozóinak, hogy elviseltek bennünket, hisz előfordult, hogy tömegesen jelentünk meg. Mentünk hétköznap, hétvégén és természetesen születésnapokon és a pappá szentelés évfordulóin. Látjuk magunk előtt, ahogy kikísért bennünket. Megkaptuk az áldását és azt mondta, hogy „imádkozom értetek”. S meg sem fordult a fejünkben, hogy ez nem így lesz.

Megható emlék számomra, amikor 2019 nyarán a frissen pappá szentelt Vida Zoli atya, a mi „kisatyánk” első miséjét tartotta Lengyeltótiiban. Károly atyát is elhozták az Otthonból. Örült a szépen felújított Kálváriának, s plébániának. Számomra a kör ott bezárult. Csodálatos volt látni az első misés Zoli atyát, a vendég atyákat, akik az éppen aktuális állomáshelyükön végzik hivatásukat, s mellettük a 90 éves megfáradt, már kicsit lassabb Gyuriga atyánkat. Ek-

kor már csak ő élt a tíz seminarista közül. Úgy érzem, hogy ő ekkor vett búcsút tőlünk és Lengyeltótitól. Később a diófa alatt ülve mindenkire emlékezett.

S ha már emlékezünk, tegyük azt egy imával. Ez Loyolai Szent Ignác fohásza. Ezt mi Károly atya minden miséjén áldozás után imádkoztuk. Számomra ez az ima testesíti meg Gyuriga Károly atyát.

„Krisztus lelke, szentelj meg engem.

Krisztus teste, üdvözíts engem.

Krisztus vére, ihless meg engem.

Krisztus oldalából folyó víz, tisztíts meg engem.

Krisztus szenvedése, erősíts engem.

Ő édes Jézus, hallgass meg engem.

Szent sebedbe rejsz el engem.

Ne engedd, hogy elszakadjak Tőled.

A gonosz ellenségtől oltalmaz engem.

Halálom óráján hívj el engem.

És juttass el magadhoz engem,

Hogy szentjeiddel dicsérjelek Téged

Mindörökkön örökké.

Amen!

Emlékezzünk, és imádkozunk Károly atyánk lelki üdvéért, aki számunkra örökké „lengyeltóti” marad. S ne felejtjük el az általa oly sokat emlegetett Ágnes nagymamáját sem, aki „kiimádkozta” az atya papi hivatását. S foglaljuk imáinkba még a papokat és a papi hivatást is, hisz ez az atyának nagyon fontos volt. Isten áldja, nyugodjon békében!

Ritecz Erika
és a Lengyeltóti Egyházközség tagjai

**Az imádságnak akkora ereje van,
hogy meg tudja változtatni az ember
lelkületét:**

**a szív keserűségét édessé teszi,
a szomorút vidámmá, az ostobát bölcsé-
csé,**

**a félénket merésszé, a gyengét erőssé,
a vakot látóvá, a hideget forróvá.**

**A nagy Istent az imádság képes lehozni
a kicsiny emberi szívekbe.**

Helpfai Szent Gertrúd

G y e r m e k o l d a l

Táborozz velünk!

23. Hittanos tábor -

2021, SIROK

Bükkszék

Parádsasvár

Eger

Oxygen-Adrenalin Park

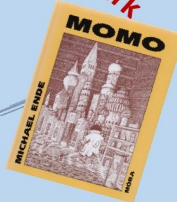

Egerszalók

KERETTÖRTÉNET: A MOMO C. REGÉNY

Recsk

Időpontok:

Fiúk tábora: július 12-17.

Lányok tábora: július 19-24.

Helye: Sirok, Szent Imre Ház

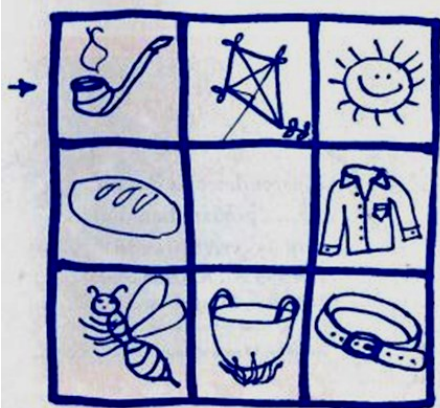
NEM HITTANOST IS SZERETETTEL LÁTUNK!

TÁJÉKOZTATÓ: Bármikor a 30/4976520-as telefonszámon, ill. június 4-én, pénteken du. 6 órakor a Lengyeltóti Plébánián

A Szentlélek olyan mint...

- egy fényszóró, amely megvilágítja az utat. - Új, Isteni világosságban mutatja meg az életünket.
- az üzemanyag a gépkocsi tankjában, amely mozgásba hozza a kocsit. - Segít nekünk, hogy ne vesztegeljünk egyhelyben, amikor nehezzé válik az életünk.
- a kötél, amelyben megkapasz-kodhatunk. - Megtart, amikor a lezuhanás veszélye fenyeget.
- egy mágnes, amely magához vonzza a vasreszeléket. - Embereket von hatása alá, s azok Istent kezdik keresni.
- egy közlekedési lámpa amely várakozásra vagy indulásra szólít fel. - Jelzi, mikor kell cselekednünk vagy türelmesen várakoznunk.
- az óra ingája, amely mozgásban tartja a szerkezetet. - Ő viszi véghez, hogy ne tegyük ölbe a kezünket.
- egy jó barát, aki a szükségben segítséget nyújt. - Ő biztat, vigasztal és új reménységet teremt bennünk.
- az útjelző, amely megadja az irányt. - Arra az útra irányít, amelyen járnunk kell.
- a habarcs amely összetartja az egyes köveket. - Gyülekezetet formál az egyes emberekből. egy nem várt ajándék, mely örömet szerez nekünk. - Elveszi gondjainkat és új örömmel ajándékoz meg.

Dehmel

TÁMAD7 FEL ... SZÉL!

Indulj el a nyiltól lóugrásban és akkor megtudod, hogy mi kerül a pontok helyére! Írd meg a megfejtést!

L G A

A Szentlélek neve Jézus ajkán Jn 15,26

V I G

Ó

Az égő csipkebo-
korban is sok
volt... ↑

Kelemen Erzsébet

Az anyák sohasem halnak meg

Ott álltam a koporsónál. Szárnyszegetten, didergő madárként júliusban. Arva lett körülöttem minden. Kiüresedett a világ. Pedig tömeg állt tőlünk tisztas távolságban, megszámlálhatatlan sokaság, de senkit nem észleltem, csak a harangkondulásra kaptam fel a fejem, és a belépő papot, asszisztenciát láttam. Mégiscsak itt vannak, és egyre hevesebben vert a szívem. Hogyan történhetett meg mindez? Ötvenöt éves koromig kísért az utamon. Őrangyalként vigyázott rám. És most nincsen. Elment. Végleg itt hagyott minket.

Tehetetlenül a bátyámra néztem: szorosan a ravatal mellett állt, őt figyelte. A szemében fájdalomtól megtört sugár: az örökéletre szenderült anya kihűlt arcának visszfénye. Sápadt holdsugár. Olyan fagyos most minden, sírok-sírtam vacogva, pedig akkor verőfényes volt a délután, állítólag igazi nyári meleg volt. De ebből semmit nem éreztem, inkább úgy tűnt, hogy egyre jobban fázom: Istenem, ugye magadhoz öleled, szerető kebledre zárod? Szeressétek nagyon az én édesanyámat!

Két kezem kezekben – kezdtem olvasni neki az egyik délután a frissen elkészült versemet. *Kislányként az öreg diófa árnyékában lóbálva a lábam a nyugágy-hintán előre-hátra lendületesen, mintha ettől szálltunk volna tovább képzeletben az időkorlátokat szétfeszítve, pedig észrevétlen Te ringattad csendben, mint a bölcsőmet korábban, amikor éjjelente csendes árnyak lengtek, kopogtak az ablakon, pedig csak a szél mozgatta kint a fákat – megértettem, könnyek közé befonva szavaid, hogy miért kell vállalni a szenvedést, amikor nincsenek, nem lehetnek miértek, csak a KISZ-titkár technikatanárnő és az igazgató vasszigora, ami meghatározta az iskolarendet, s a tanári kar kollektív szégyene, hogy rontom a statisztikát, mert egyedül csak én járok hittanra, misére, az osztályfőnök ki is akart dobni az órájáról, amikor a dialekti-*

kus materializmus elméleteit feszegette Isten létezését tagadva – két hét múlva ott zokogtam a sírjánál, mert tudtam, nemes lélek volt, s felkészületlenül érte a halál.

– Misét is mondattál érte. A lelki üdvéért – szóltál elgondolkodva. A kanapén ültél szorosan mellettem. – A többiek pedig, tudod, a tanárok, az osztályfőnököd mindig mondják, üzenik, hogy nagyon büszkék rád!
– Bárcsak én is ilyen büszke lehetnék rájuk – feleltem csendben, majd folytattam az olvasást:

A kezem kezembe fonódott a hintában ülve, amikor jó tornászként atlétika-versenyre készültem, s az új osztályfőnököm gúnyolt: a térdeplésben leszek az első, mondta az osztálytársak hahotájától kísérve, de már biztatni se kellett őket: nevelődtek az új rend hívei, egy szőke lány különösen élvezte a kegyetlenséget, 50 fillérért akart összeveretni ismeretlen fekete suhancokkal, s mint ólálkodó megfigyelő mindig „vigyázott” rám, jelentéseket készített – akkor még nem sejtettem: vannak emberek, akik így nyerhetik el napjaik értelmét.

Mennyire vártuk a pillanatot, hogy egy kicsit jobban légy, felépülj annyira, hogy végre hazavihessünk. Az intenzívre akkor is hozzád siettem, amikor találkoztam az osztálytárssal, hosszú évtizedek után a „szőke lánynyal”. Farmernadrág, csinos kis blúz volt rajta. Megismersz? – kérdezte, aztán monda a nevét. Ő az elfekvő részlegről jött, ahol nővérek vállalják fel a teherré vált anyák ápolását... Mit tehetnék – tárta szét a kezét előttem, nem bírom fürdetni, gondozni, s minderről úgy beszélt, mintha mindez a világ legtermészetesebb dolga lenne, akár gyermekkorban az ötvenfilléres megveretés.

Két kezem kezembe rejtettem: a hintából néztem a házunk előtt elhaladó ismerős arcokat, akik mindig meg-

csodáltak a gyönyörű házat, portát, a kis patakkal körbeölelt várat, a gyermekkori játékok erődjét, s szólnom sem kellett, a hallgatásból is megértetted, ha terheket cipeltem. Te erőt adtál ekkor is, hogy szikla lehessen, amit nem vehetnek be az ellenség erői, olyan legyenek mint Péter, Jónás fia Betszaidából, akire építette a Mester az egyházát.

Megsimogattad az arcom. Megfogtam a kezed.

Két kezed kezemben: már nincs meg az öreg diófa, csak a helyét jelölő betongyűrű, a friss színe el is válik a régi lapoktól, a ház előtt is egyre több idegen halad el: még mindig megcsodálják az otthonunk, a hinta is a régi: ugyanúgy ringat, altat, csendben én hajtom már az időkorlátokat, szétfeszítve kezembe rejtem kezedet, anyukám, gyöngyöm, bevetted a gyógyszered, ittál eleget, többet kellene enned, hallod drága? Persze persze..., megint a szíved? Csak az idő miatt, az az oka, tudod a front – nyugtatom, s csókolom az áldott kezet újra kislányként hozzád bújva, a válladon fejem: megnyugszol, megnyugszom, a hintát már Te hajtod, ringatod, akár régen a bölcsőmet, s én újra erős vagyok.

Befejeztem az olvasást. Behajtottam a kis dedikált füzetkét, amit gondos odafigyeléssel készítettem neked. Meghatódva ültél, ültél a pillanatnyi csendben.

– Menjünk ki a hintába! – mondtad ekkor csillogó szemmel és felálltál. Lassan moztogtál már, szinte aprón kimérve minden lépést, de a lendületedet ekkor alig bírtam követni. Utánad siettem, megfogtam a karod, hogy el ne essél, mint azon a végzetes este valóban elestél...

A hintában a fejemet a válladra hajtottam, úgy, ahogy a versben is történt, kicsi kislányként, majd érett felnőtt nőként, a kezedet kezembe rejtettem, fogtam, simogattam, nézegettem, csókolgattam, az arcomhoz érintettem, mintha utoljára tenném.

Ne felejtsetek el soha megfogni, megcsókolni a kezet! Az anyák megfáradt, áldott kezét!

Folytatás a másik oldalon! →

A baleseted előtt három hónappal, egy belgiumi repülőút után mélyvénás trombózist kaptam: tizenkét hétig feküdtem otthon. Ezalatt nem láthattalak. Messze voltál, én pedig tehetetlen, erőtlén, gyenge. A bátyám, a másik gyermek-kincsed volt melletted. Ez biztonságot, nyugalmat adott neked is, nekem is, mindannyiunknak.

Amikor elmentél, az örök hazába költözted, a sikollyá dermedt némaságban megdöbbenve, csodálkozó örömmel tapasztaltam, hogy tudok állni: egy helyben, hosszasan, minden fájdalom nélkül. Akkor még senkinek nem szóltam erről: hátha csak véletlen mindez, és talán egy-két nap, vagy néhány hét után ismét egy helyben toporgok majd, keresve egy széket, ágyszéket, fotelkarfát, kis sámlit, vagy bármit, akármi mást, csak hogy leülhessek. De már akkor tudtam, éreztem, hogy nem így lesz, mert égi ajándékot kaptam. Kegyelemi adományt. Meggyógyult a lábam! A frissen üdvözült lélek fohásza mindig kedves az Úristen előtt. *Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között...*

S hányszor vigyáztál, óvtál azóta is! Érezhetően. A történeteket e világi dimenziókkal mérve, értelmezve: megmagyarázhatatlanul, mégis bizonyossággal. Az anyák odafentről valóban őrangyalként kísérik a lépteink.

Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus... A rózsafüzért mindig nagy áhítattal mondtad. Órákon keresztül, több „titkot” is egymás után. Azóta én is elmélyültebb lettem. Hűségesebben imádkozom: a Balatonban úszva, az utcán sétálva, vonaton, repülőn, a Hortobágy végtelenségében, az ablak előtt magányosan ülve, gyakran, amikor eszembe jutsz. Mindig eszembe jutsz.

Az anyák sohasem halnak meg. Örökké élnek. Odafentről is vigyáznak ránk.

Szeretethimnusz - ha egy orvos mondja el

1 Kor 1-13

“Lehetek híres tudós, gyakorló orvos, s irodámban diplomák és oklevelek tanúsíthatják tanultságomat: tarthatnak kiváló tanárnak s meggyőző szónoknak, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom.

Lehetek kiváló klinikus, aki a legbonyolultabb betegségeket is diagnosztizálja, s ismerhetem az emberi test minden titkát ... ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.

A szeretet kitűnő gyógyszer, és nincs benne semmi mérgező: nem elnyomja a szervezet védekező képességét, hanem felerősíti azt.

Bármely más gyógyszerrel együtt adható, csodálatos, jótékony katalizátorként hat. Oldja a fájdalmat, s az élet számára a lehető legmagasabb minőséget biztosítja.

Mindenki elviseli: nem okoz allergiát, sem türelmetlenséget.

A közönséges gyógyszerek jönnek és eltűnnek. Amit tegnap jónak tartottak, mára haszontalannak bizonyul. Amit ma jónak tartanak, holnapra bizonyul haszontalannak. A szeretet azonban minden próbát kiáll, s mindig hatásos marad.

Mai ismereteink töredékesek, Gyógymódjaink többsége csak kísérleti jellegű. Ez az egyetlen tényező, mely jó kapcsolatot tud teremteni betegek, rokonok és orvosok között, így hát senki sem gyermekként, mindenki érett emberként fog viselkedni.

Ma még sok igazság csak tükörben, homályosan jelenik meg előttünk, orvosok előtt, és nem értjük még, hogyan működnek közre a szellem erői az élet fenntartásában: de egy napon mindent egészen világosan fogunk látni.

Addig megmarad a három legfontosabb gyógyír: a Hit, Remény és a Szeretet, de közülük a legnagyobb a szeretet.”

(Az 1 Kor 1-13 átfogalmazása orvosok számára dr. Ernesto Contreras által.)

<https://www.bibliai-kincsestar.hu/news/szeretet-himnusz/>

Bennünk a Lélek imádkozik

A Szentlélek imádkozik bennem, a bensőmben, ame-

lyet Avilai Szent Teréz egy várkastélyhoz hasonlít, ahol sok lakás van, és a kastély legbensőbb részében lakik a Király, vagyis Isten. Hozzá kell eljutnom kalandos utakon, melyeket szívemben teszek, hogy földérintsem, hol lakik bennem az én Királyom és Istenem.

A hozzá vezető út: a szeretet útja, a szeretet élete. Szent Teréz hirdeti az ima és az élet egységét. Amikor kéri, hogy írjon a szemlélődő imáról, ami Isten ajándéka, akkor Szent Teréz az erényekről ír, vagyis a szeretet konkrét cselekedeteiről. *Amikor éhes voltam, ennem adtatok, amikor szomjas voltam, innom adtatok, amikor beteg voltam, meglátogattatok.* (vö. Mt 25,35) Az alázat konkrét gyakorlatáról ír, ami nem más, mint követni a szelíd és alázatos Krisztust. Ezt teszem, ha nem vágok vissza egy-egy rossz szóra, ha imádkozom azokért, akik rosszat tesznek nekem.

Szent Teréz az imát lelkiismeretvizsgálattal kezdi és végzi. Mit tettem vagy nem tettem? A mérleg maga Krisztus. Teréz leteszi az Úr lábához gyöngeségeit, megvallva és megbánva azokat, majd a szerető Atya irgalmára bízta magát, és önfelelt szívvel, szabadon szereti a benne lakozó Szentháromság egy Istent. Az ima lényege nem az, hogy édességes örömeiket keressek, lelki vigasztalásokra áhítozzam, hanem önzetlen együttlét Istennel a szeretetben; függetlenül attól, hogy érzem-e jelenlétét vagy sem. Szent Teréz kéri, hogy ha már mi nem tudunk Vele lenni, legalább engedjük meg Őneki, hogy velünk legyen. Ez azt jelenti, hogy adjak időt Istennek mindennap, amikor velem lehet és én Ővele. A huszonnégy órából mindennap adjak neki annyit, amennyit állapotbeli kötelességem

enged (15-20-30 percet vagy akár egy órát). Ez az idő már nem az enyém – mondja Szent Teréz –, hanem Istené, mert neki adtam.

Az imádság idejét kezdhetem kötött imával. Amikor a Miatyánkot, az Üdvözlégyet, vagy más kötött imát mondom, és odafigyelek arra, akihez imádkozom, s arra, amit mondom, valóban tudatosan Isten jelenlétében vagyok. Amikor elkezdem az imát, gondolataimat összeszedhetem egy kép, ikon vagy könyv segítségével. A könyvből olvasok néhány gondolatot – ez jó, ha a Szentírás, de lehet más is –, és Isten jelenlétébe helyezkedem: *Uram, itt vagyok. Szeretnék Vele lenni! Tarts meg a jelenlétedben!* – S nézem Jézust a szívemben, életének egy-egy eseményében: például a csodálatos kenyérszaporítás-kor, amikor sok ezer embert jóllakottott néhány kenyérral és hallal. Vagy nézem Őt, amikor lecsendesítette a vihart, és apostolai szembesültek istenségével. És így tovább. Amikor már elfogytak a gondolatok, akkor szavak nélkül, csöndben Vele vagyok. Mint amikor két szerelmes ül a tenger partján, és együtt szemlélik a természet szépségét. Az imában Isten, maga a Szépség köti le belső figyelmemet. Nem az érzékeimmel látom, hanem a szívemben, a szellem belső látásával, alak és forma nélkül. Szent semmittevésben elfeledkezem az időről, és a létezés örömét élem Őbenne.

Ne legyen lelkiismeretfurdalásunk, ha kiesik kezünkől az imakönyv, és semmit nem csinálva egyszerűen csak vagyunk az Űrben! Csupán addig van szükség könyvre, segédeszközre, ameddig el nem csöndesülnek belső képességeink, az emlékezet, az értelem, akarát. Addig van szükség külső segédeszközre, ameddig szét vagyunk szóródva, és ezer hiábavalóság után járnak gondolataink. A képességek elcsöndesedése olyan, mintha álmosak lennénk, de nem alszunk el, csak nyugodtabban lélegzünk, és különösebb gondolatok nélkül egyszerűen vagyunk, létezők Isten békéjében, nyugalomában. Szent Teréz ezt nevezi

a nyugalom imájának, ami Isten ajándéka, és nem emberi erőfeszítésünk hozadéka.

Ilyenkor nem azzal teszünk jót, ha erőltetjük a kötött imát, hanem ha elfogadjuk: most Isten cselekszik bennem anélkül hogy ebből bármit is tapasztalnék, a nagy belső nyugalmon kívül. Szent Teréz írja: *vannak, akik annyira barátai a beszédnek, s úgy elhadarják a szóbeli imádságokat, hogy gyorsabban végezzenek feladatukkal – mert kötelességükkel teszik, hogy mindennap elmondják –, hogy még ha az Úr meg is adná nekik a nyugalom imáját, és a vele járó belső békét, ők nem fogadnák el, mert azt gondolják, nagyobb dolgot tesznek imádságukkal, s elfordulnak Tőle. Ne tegyétek ezt, ha az Úr megadja nektek ezt a kegyelmet, a nyugalom imáját! Sokkal többet tesztek, ha a Miatyánk egy-egy szavát mondjátok akár egy órahosszán keresztül, mint-ha sokszor, odafigyelés nélkül elhadarnátok az egészet. – Nem azt kérem, hogy gondolkodjatok Isteneben, sem hogy sok fennkölt gondolatotok legyen. Nem kérek többet, csak hogy tekintsetek Rá!* (vö. TÚ 53,8; 42,3)

A nyugalom imájában ezt teszem: én nézem Őt és Ő néz engem csöndben. Ilyenkor a Lélek imádkozik bennem szavakba nem önthető sóhajtozásokkal. (vö. Róm 8,26)

- Mindennap időt adok Istennek, amikor külső-belső csöndben egyedül Vele vagyok kettesben! (Erre életállapottól függetlenül mindenkinek szüksége van, a házasoknak is.)

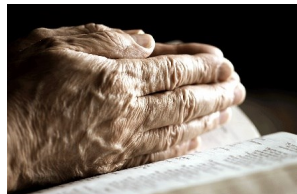
- Életemet az imámhoz alakítom. Amilyen az életem, olyan az imám, és fordítva. A szeretet tettei konkrétak. Szent Teréz tanítja, hogy a felebaráti szeretet cselekedetei mutatják meg, mennyire szeretem Istent. Egészen Istenre bízom magamat, úgy a külső életemben, mint az imában. Amit ad, elfogadom. „Akár halált, akár életet adsz nekem, / Akár hőmályt, akár dicsőséget, / Harcot vagy békét, gyöngeséget vagy erőt, / Mindenre azt mondom: igen.” (Szent Teréz)

Folytatás a másik oldalon! →

Örök szeretettel szeretted, és én időt adtam Neked, hogy szerethess. Így kezdődött. Annyi időt, amennyit csak tudtam.

Az az idő már csak a miénk: a Tiéd és az enyém, a kölcsönös szeretet ideje – bennem vagy és odabent vagyok Veled.

Ajándékokkal megyek Hozzád mindennap: a szeretet konkrét cselekedeteit gyűjtögetem. Mert amit egygyel, a legkisebb testvéreim közül tettetek, velem tettétek. Azután: aki nem tagadja meg magát, és nem veszi föl keresztjét mindennap, nem lehet a tanítványom. – Ez az ajándékom Neked.

De fogadd el hibáimat is: ilyen vagyok. Ezek is hozzám tartoz-

nak, és Te a válladra veszel. Neked adom rendetlen ragaszkodásaimat: személyeket és tárgyakat egyaránt, mert egyedül csak Hozzád akarok kötődni, Hozzád, aki szeretett engem, és fölládozta magát értem.

Te vagy a szelíd, leölésre vitt Bárány, aki elnémul nyírója előtt, aki a megroppant nádat nem törli el, és a füstölgő mécsbelet nem oltja ki. Tanulni akarok Tőled, a szenvedő Szolgáltól, aki kiüresítette magát – isteni mivoltához, mint zsákmányhoz, nem ragaszkodott. Veled lenni azt jelenti: magamra ölteni Téged, aki fölvetted a szolga alakját.

Szívem mélyére rejtem el szavad, hogy bűnnel meg ne bántsalak. Semmit nem akarok tenni Nélküled. Ha valaki szeret engem, megtartja tanításomat, Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk, és benne fogunk lakni. (vö. Jn 14,23) Bennem vagy, s odabent vagyok Veled.

Te vagy az én Istenem, virrasztva kerestelek, és Te rám találtál. Szomjaztam Rád, testem utánad epedt, mint a puszta kiaszott földje.

Vágytam Rád, és Te betöltötted kin-

zó vágyamat: kitágítottad szívemet és nekem adtad Magad, dicsőségeddel és hatalmaddal.

Irgalmad többet ér, mint a földi lét, Te vagy az Élet, ezért dicsőítelek Téged. Neked mondok áldást örökké, Te magad vagy az imám.

Mint dús lakomával, betelik Veled egész valóm, és Veled együtt ujjongok a Szeretetben. Még fekvőhelyemen is Rád gondolok, álomban is Veled vagyok, szárnyaid oltalmában örvendezem.

Szorosan átölelsz engem és én beléd kapaszkodom, nem engedlek el, mert megtartasz jobboldal – és mindörökké tart az öröm jobboldon, mert a Szeretet soha nem múlik el. Ámen.

**Johanna-Andrea
nővér**

JÖJJ EL, SZENTLÉLEK!

Fájó emberszívbe, mint gyógyító balzsam,
Lázongó lélekbe, mint hódító dallam,
Zokogó sírásra, mint öröm harangja,
Életnek, tavasznak hívogató hangja:
Jöjj el, Szentlélek!

Gyenge női szívbe, mint az erő lángja,
Kereső lélekbe, mint lobogó fáklya,
Kedvesség és jóság langyos fuvalmával,
A szelíd Megváltó gyöngéd uralmával:
Jöjj el, Szentlélek!

Kis gyermeki szívbe, mint a csengő ének,
Ártatlan lélekbe, mint a vidám élet,
Ezüstkacagással, angyalseregekkel,
Atyai mosollyal, igaz szeretettel
Jöjj el, Szentlélek!

Családi tűzhelyre, mint a hit szikrája,
– Békesség, boldogság borulván így rája, –
Magas palotáknak fényes nagytermébe,
Kicsi házikóknak virágos csendjébe
Jöjj el, Szentlélek!

Szomorú özvegyhez, mint a remény napja,
Éhező árvákhoz, mint az árvák atyja,
Könnycsörlésre, orvosság-adásra,
Testvéri szent csókra és vigasztalásra
Jöjj el, Szentlélek!

Bűnnek tengerében hánykódó habokra,
Minden nemzetekre, kicsikre-nagyokra,
Hitnek sugarával, Jézus szerelmével,
Az örök Atyának örök kegyelmével
Jöjj el, Szentlélek!

Somogyi Imre

Lélek és betű

Videó ajánló

portréfilm Jelenits István piarista szerzetesről „A néma Gonosz kölcsönkérte a Jóság nyelvét, s lármává degradálta.” ez a mottója Jelenits István 1978-ben megjelent könyvének a Betű és léleknek. A fiatal piarista szerzetes könyve - Szentírás magyarázata - hamar bestseller lett a Kádár-korszak puha diktatúrájában szellemi táplálék nélkül élő katolikus közösségeknek. Szerzője csendes, nyugodt hangja egyre nagyobb visszhangot vert. Nemcsak az osztályterem katedróján, hanem az egyetemeken, a katolikus közösségek és lassan az ország közvéleménye előtt is. Örökfogadalmának 60. évfordulójára portréfilm készült vele, róla. Amelyben nemcsak ő, hanem osztálytársak, pályatársak, szerzetestársak elevenítik fel kedves tanárukat, szerzetestársuk pályáját és elmélkednek arról, hogy mi a dolga a mesternek és mi a dolga tanítványoknak.

<https://www.youtube.com/watch?v=30pu7acPgYE>

Freund

Tamás agykutató:

„Az önzés evolúciós zsákutca”

Freund Tamás azon kevés tudósaink egyike, aki viszonylag sokat szerepel a médiában. Nemcsak azért, mert az agy kutatásnak nemzetközileg elismert hagyománya van Magyarországon, nemcsak mert számos nemzetközi és hazai elismerést kapott, hanem mert nem restell olyasmiről is beszélni, ami nemcsak a neurobiológus szakterületre, hanem általános emberi dilemma is.

– Ön szerint az evolúció során mikor kerül bele a lélek az emberbe?

– Ha úgy tekintünk a lélekre, mint amiben hasonlatosak vagyunk a Teremtőhöz, akkor annak tér- és idődimenziói nincsenek, tehát nem kerül bele seholva és semmikor, hiszen ez tér- és időbeli meghatározottságot jelentene. De megközelíthetjük a kérdést onnan is, hogy lehet-e az én-tudat, elme, szabad akarát az anyagi agy fejlődésének emergens tulajdonsága, terméke. Ha összehasonlítjuk a majom és az ember agykérgét, mondjuk egy oszlopocskáját az éleslátásért felelős területen, ugyanolyan sejtek vannak benne, hasonló számban, ugyanúgy kapcsolódnak, és egyforma kémiai anyagok útján kommunikálnak. A lényegi különbség abban van, hogy az emberi agyban ezekből az oszlopokból sokkal több van egymás mellé pakolva, az agykéreg felszíne többszöröse a majoméknak. De a mennyiségi különbség még nem jelenti, hogy egy bizonyos küszöbértéket elérve kitermel magából egy önmagát irányító én-tudatot, hiszen akkor számítógépes chipeket is elegendő volna nagy mennyiségben összerakosgatni, hogy öntudatra ébredjenek a számítógépek. Viszont úgy gondolom, hogy az emberi agy formájában vált alkalmassá az anyag arra, hogy befogadja a Teremtő-eredetű lelket, azaz, hogy a nem anyagi eredetű lelkünk megnyilvánulhasson az anyagi világ, azon belül a hasonló teremtmények felé. Hogy mi volt a Teremtő szándéka az ősröbannással, az anyag, a tér-idő dimenziók és benne a szabad akarattal és istenkereső elmével rendelkező ember megteremtésével, azon csak spekulálhatunk. Talán, hogy érdekemet szerezünk. Bolberitz

Pál atyától egyszer kérdeztem, hogyan képzele az Egyház a purgatóriumot, mi történik ott, hiszen aki odakerült, az már az öröklétre alkalmasnak találtott. További érdekemet kell szerezni? Azt mondta, ott már nem lehet érdekemet szerezni, mert ott nincs fizikai test. Talán az élet értelme, a fizikai test felöltésének értelme éppen az lenne, hogy azon keresztül lélekben nemesedjünk.

– Nyilván az összes vallás hívei, sőt, az ateisták is többé-kevésbé meg tudják magyarázni meggyőződésüket. Vannak dolgok, amelyeket kételkedő természetű ellenére soha nem kérdőjelezett meg?

– Mindenki folyamatosan megkérdőjelezi a tanokat, téziseket, amelyek szerint él és gondolkodik, ez az emberi alaptermészet, tudósokra pedig különösen jellemző. Az ateista is hisz, de az ő hite az enyémnél is nagyobb, mert elképzele, hogy az ősröbannás önmagától, önmagából, önmagáért, teljesen céltalanul történt. Elhiszi, hogy a fizikai állandók véletlenül alakultak így, pedig ha egymilliárdnyival kisebb lett volna a gravitációs erő, szétspriccel az univerzum, ha pedig egymilliárdnyival nagyobb, azonnal önmagába zuhan viszsza. A sejtmagon belüli erőkkel, ame-

lyek összetartják a protonokat és neutronokat ugyanez a helyzet. Ha egymilliárdnyival kisebbek, csak hidrogénionok lennének, tehát protonok, ha nagyobbak, akkor héliumatomok. Mind egyik alkalmatlan lenne arra, hogy felépítse a kémiai elemek arzenálját. Elhinni, hogy mindez véletlen, a legnagyobb hit.

Ha valaki elismeri a Teremtő létezését, így önmagát is teremtményként kezeli, akkor könnyebben viseltetik kellő alázattal embertársai és a bennünket körülvevő világ felé. Mert ez azt is jelenti, hogy ha kicsit is selejtes testtel születik, úgy tekint rá, hogy majd lesz egy jobb, egy másik. Talán még az öngyilkosságot sem zárja ki. Hasonlóan kezelheti embertársai testi hibáit, életének értékét is.

Hiszek abban, hogy Jézus Krisztus mutatta meg, miért is jöttünk a világra, és abban, hogy az emberi önzés evolúciós zsákutca. Benne a teremtő lélek tökéletessége mutatkozott meg anyagi

köntösben.

Nehéz feladat ma átörökíteni a hitet, az alázatot, a hagyományokat, mert az információrobbanás azt is magával hozta, hogy szinte mindent megkérdőjelezzünk. Gyökeresen megváltozott az agy információs környezete, és ez hatalmas adaptációt igényel.

– Nem tudunk ehhez alkalmazkodni?

Az információs és kommunikációs technológiák rohamos fejlődése révén az emberi agyra nehezedő adaptációs nyomás lerontja a hagyományok átörökítésének hatékonyságát. Ennek is megjelennek a társadalmi torzszüleményei, afféle evolúciós melléktermékek, mint az elmagányosodás, a sok vallási szekta, a terrorizmus és az önzés.

Az elmagányosodás ráadásul az ideális fogyasztók kinevelésének is kedvez annak eszköze. Ma már sokan a munkájukat, bevásárlásaikat, a szórakozásukat és a társas életüket is számítógépre tapadva intézik, ez egyértelműen visszafejleszti fizikumukat, kommunikációs és gondolkodó képességüket, a cél már csupán a fogyasztás.

– Akkor nem igaz, hogy az Y és Z generáció már könnyebben eligazodik az információözönben, jobban meg tudja osztani a figyelmét?

– Nem csak az a kérdés, hogy az adott pillanatban mit tud valaki befogadni, hanem hogy két nap múlva mire emlékszik. A nagypapa ebben a versenyben lehet, hogy megverné az unokát. Az elraktározott ismeretanyag akkor lesz tartós és könnyen előhívható, ha a belső világ impulzusait az agy ehhez hozzárendeli. A belső világ pedig az érzelmek, motivációk összessége. Ezeket művészetekkel, a katartikus élményekkel, pozitív gondolkodással, erkölcsiséggel, emberi kapcsolatokkal lehet gazdagítani. Minél gazdagabb az érzelmvilágunk, annál erősebb a habarcs, amellyel az ismeretglókat összeragaszjuk. Annál stabilabb a kapaszkodó, amivel az emléknymomot a gondolkodási folyamatba be tudjuk rántani.

– A gazdag belső világon kívül még mi szükséges a kreatív tudományos gondolkodáshoz?

– Természetesen ismeretanyag. Kétféle agy van: analizáló és szintetizáló, mindkettőre szüksége van a tudománynak.

– Ön melyik típus?

– Inkább az utóbbi, de nyilván senki sem csak az egyik vagy másik, én is egész eddigi tudományos karrierem során az apró részleteket is lelkesen kutattam. →

Kisgyerekkorom óta bennem volt az olthatatlan megismerési vágy, ami nem azt jelenti, hogy az ember halmozza a passzív ismeretanyagot, hanem hogy utánajár, hogyan mozog a giliszta, miért robban föl két vegyület, ha összeönti. A szüleim egy kémiai kutatóintézetben dolgoztak, voltam ott 12-13 évesen nyári diák-munkán egy vegyszerraktárban, és poénból megtanultam a dobozokra írt hosszú vegyületek képességét. Aztán kísérletezgettem is, 13 éves koromban még vegyész akartam lenni, de a biológia aztán érdekesebbnek tűnt. Harmadik gimiben tanultuk az agyat, akkor már tudtam, hogy ezzel akarok foglalkozni. Az agy szerkezete és működése nemcsak izgalmas és érdekes, hanem még szép is. Meg kell nézni mikroszkóp alatt egy idegsejtet!

– A gyerekeit is ennyire érdekelte ez a világ?

– Abszolút nem. Egyszer a lányomnak, aki szobrászművész, megmutattam, azt hittem, ha belenéz a mikroszkópba, hanyatt esik a gyönyörtől. Tetszett neki, de igazából nem fogta meg.

– Azt mondta egyszer, hogy a kutatómunka nem nyolcórás állás. Ez mit jelent?

– Az nem kutató, aki végzi a kísérleteit, és bár három óra múlva megláthatná az eredményt, mégis ott hagyja a mikroszkópot, mert letelt a munkaidő, és megy teniszezni. Akiben nincs mindent elsöprő vágy a felfedezésre, az legyen asszisztens, az is igen hasznos és fontos kutatási tevékenység. Persze ennek van árnyoldala, kevesebbet voltam a gyerekeimmel, mint szerettem volna. Amikor például Oxfordban éltünk, gyakran éjfél után is dolgoztam, vagy a komolyabb műtételnél hajnalig.

– A munkatársakat könnyű lelkesíteni?

– Ez ragadós. Olyan fantasztikus mentoraim voltak, akik hihetetlenül tudtak motiválni, például Szentágothai János és Somogyi Péter. Próbáltam ezt én is megtanulni és tovább adni. Sajnos egyre kevesebbet tudok fiatalokkal foglalkozni, ma már ez a senior tanítványaim feladata.

Az interjú a Képmás Magazinban megjelent riport szerkesztett változata. Szám Kati írása.

Barabás és Jézus

Pozsonyi Ádám

Gyerekkorában az ember esetleg hajlamos azt hinni, hogy a Biblia egy része csak szimbolikus. Hogy csak a hatás kedvéért odaköltöttek valamit, vagy a számtalan generáció alatt módosult.

Nem is a spirituális, vagy filozófiai igazsága, hanem egyes kiragadott részletek.

Ott van például Barabás. Barabás, ez a rablásért, gyilkosságért vagy lázadásért elítélt bűnöző, akit Pilátus szabadon engedett a nép követelésére, holott ő inkább Jézusnak szeretett volna megkegyelmezni.

Miért követelné a tömeg, hogy a bűnös gyilkost engedjék el Jézus helyett? – tamaskodhatna az ember.

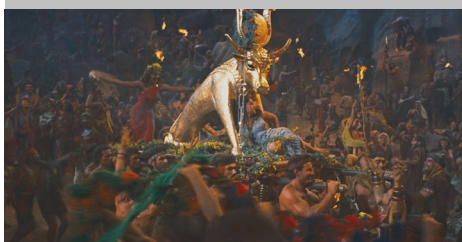
Nos, korunk a bizonyíték, hogy minden igaz. Hogy a tömeg semmit nem változott.

Ott van például a George Floyd esete. Ott van a mára kialakult Floyd-vallás.

Ott egy többszörösen visszaeső drogos bűnöző. Ott egy kegyetlen köztörvényes alak, aki hamis pénzzel fizet, aki rablással szerzi a pénzt, aki a terhes nők hasához szorított késsel jut bevételhez, ott ez a minden erkölcsi normát áthágó bűnöző, és a tömeg leterdel előtte. A tömeg leterdel előtte, és a rend és a törvényesség védőit hurcolják meg. És a tömeg, az emberek nagy része a fejét követeli.

„A tavaly májusban, őrizetbevétel közben George Floyd halálát okozó rendőrnek, Derek Chauvinnak másodfokú gyilkosság és másodfokú (szándékos) emberölés vádjával kell szembenéznie.

Az eset az egész világra kiterjedő rasszizmusellenes tüntetéshullámot, a Black Lives Matter-mozgalmat indította el.

Ez a helyi férfi azt mondja, „volt egy olyan érzésük, hogy elnapolják az ügyet. De azért imádkoznak, hogy haladjon előre a per, és ne sikerüljön az enyhébb vádpontot – a halált okozó testi sértést – érvényesíteni. A maximális büntetést akarjuk neki.”

„Mindenképpen gyilkosságért kell elítélni. Minél több időt tölt börtönben, annál jobb”

– hangzik egy másik vélemény. (...) Amennyiben a fegyvertelen George Floyd nyakán, csaknem 9 percen át térdeplő rendőrtisztet elítélik, akár 40 év szabadságvesztésre is számíthat.”

És a mételgy terjed!

Ezt a Floyd-vallást egyes ellenzéki körök megpróbálják hazánkban is meghonosítani.

A ferencvárosi önkormányzat átadta a szivárványszínű Black Lives Matter-szobrot.

Baranyi Krisztina, Ferencváros polgármestere szerint azért fontos az installáció felállítása Budapesten, mert „a rasszizmus és a rendőri brutalitás elleni BLM-célok ugyanolyan relevánsak Magyarországon, mint bárhol másutt.” Példaként az Orbán-kormány migránsok és menekültek elleni „könyörtelen kampányát” említette.

Ó, mily autentikus ennek a több ezer kilométerre innen véletlen meghalt kegyetlen visszaeső bűnözőnek a szobra – aki miatt tízezrek életét tették pokollá, és tucatnyi ember halt meg – a magyar bérházak tövében!

A többszörösen visszaeső kegyetlen gyilkost vállán hordozza a tömeg, az újságok dicsőítik a nevét, a neve mindenfajta törvénytelen ségi hullám elindítására mentség.

George Floyd személye köré szinte egy vallás épül. Jogos elbukása egy időszámítás kezdete.

„Floyd után két évvel” – mondja majd nemsokára a liberális sajtó!

És aranyat, pontosabban, hogy a korunk nyelvén beszéljünk, sok millió dollárt kap a családja kártérítésképp. Mindezt kapja kártérítésképp azért, mert ahelyett, hogy simán helyben lelőtték volna – ahogy azt tették volna egy átlag fehér bűnöző estében – megpróbálták előállítani, de a drogokon tengődő szervezete nem bírta ezt már ki.

Ebből is látszik, hogy a világ korcsosul.

Barabás családja legalább nem kapott kártérítést a fogva tartásért, és Pilátust a saját korában nem állították mindezért bíróság elé.

Átvétel a 888-tól

Újraélesztelni a szeretetet

A láng parázs lesz, majd hamu, ha nem élesztjük újra. A kiégés – mely mindnyájunkat fenyeget – képszerű fogalom, az egykor működő energiaforrás megszűnésig tartó gyengülését írja le. Ez nem történik hirtelen, hanem folyamatosan, több szakaszban. Ha hagyjuk.

Amikor a tanár számára a diákból gyerekanyag lesz, az orvos számára a betegből hármastötös. Ha a feleség számára az otthonalakítás kínos robot, a szülők számára a gyerekekkel való játék gyorsan kipipálható feladat...

Talán a központ építése havi x ezer forint átutalása...

Ti is éreztetek már hasonlóan?

Hogyan élesszük újra a szeretetet a szívünkben? Hogyan segítsünk magunkon és másokon, ha úgy érezzük, kimerültek a testi-lelki erőforrásaink?

Kis tüzelés-technológia

- 1.) Előkészítjük, felvágjuk a fát.** Közben lesz egy-két víz- vagy vérhólyag a tenyerünkön. – A szeretet is fáj néha... Amikor azon dolgozunk, hogy a szeretet tüze újra égjen, az a munka is áldozatokat követel.
- 2.) Megfelelően bélelt, azaz samotтоzott kályhában kezdünk fűteni.** Aki ritkán samotтоztatja a kályháját, annak megrepedezik, s emiatt füstöl. – A szeretet is igényli, hogy óvjuk, „béleljük” magunkat, a családunkat. A gonosz sokszor fondorlatos módon ejt sebet rajtunk. Megóvjuk a rossz hatásoktól magunkat és szeretteinket: pl. azzal, hogy ritkán nézünk tévét.
- 3.) Még mindig az előkészítés: „kikergetjük” a kéményben lévő légdugót.** Ha csak ritkán használjuk fűtésre kályhánkat, előfordulhat, hogy amiatt nincs a kéményben huzat, mert egy láthatatlan dugó azt meggátolja.

A megoldás: föl kell menni a padlásra, és egy papírral ki lehet égetni a kellemetlen „vendéget”. – Közöttünk is van úgy, hogy visszafelé sülnék el a dolgok. Noha a legjobb szándékkal közeledek a házastársam felé, mégis „füstös” közöttünk a légkör. S csak egy egészen kicsi dolog kell, hogy helyreálljon minden: egy simogatás, egy jó szó, egy ölelés.

4.) Megrakjuk a kályhát: papír, gyújtós, majd öregebb fadarabok.

Csak papírral és farönkökkel nagyon nehéz begyűjtani: kell az apróra vágott gyújtós is. – Az apró dolgok fontosak a mi életünkben is. Nélkülük nem lehet nagy dolgokat végbe vinni. Az otthon hangulatához sok aprósággal járulhatunk hozzá. Ebben a nők erősebbek, de a férfiak is megtanulhatják.

5.) Ég a tűz, a lángokba nézünk, elcsendesedünk. A lángok játékát figyelve: lelassítunk. Csendesebbek, szemlélődőbbek vagyunk. – Mi sem rohanhatunk el a szeretet nagy pillanatai mellett. Megállunk, elidőzünk és örömforrássá válunk... Hagyjuk, hogy a tűz élménye mélyen átjárjon minket. Ezeket a pillanatokat később is felidézük. Talán nem is annyira szavakkal, hanem pl. megszoritjuk egymás kezét: „Emlékszel... a tűznél...” S mindketten, csendben, újra átéljük a csodát.

6.) Még izzik a parázs. Mielőtt teljesen kihunyyna a tűz, bezárjuk a kályhaajtót. Így hosszú ideig megtartja kályhánk a meleget. – Nem rohanunk mi sem egyik örömtől a másikig: megtanuljuk túlélni a nehéz időszakokat. Elfogadjuk, hogy – sem én, sem a társam – nem élünk mindig egyforma hőfokon. Az előző közös élményből erőt merítünk; és készülünk a következő örömteli találkozásra. A közöttünk lévő szeretetet mi sem hagyjuk teljesen kihűlni. Újra és újra felélesztjük. Amint a langyos kályhát is könnyebb felfűteni, úgy mi is könnyebben szeretünk, ha éberen tartjuk a szeretetet. Fagyos légkörből nehezebb elindulnunk, s onnan a cél is nagyon messzinek tűnik.

7.) Ha úgy érezzük: fáznak, akkor odamegyünk és nekidőlünk a cserépkályhának. – Amikor valami nehéz, a Szűzanyára támaszkodunk. Ő erős, és mi, Vele együtt túlélünk mindent... Ő segít újraéleszteni fogyatkozó szeretetünket.

Úgy legyen. Ámen.

Forrás: Internet

Falu Tamás:

Szavam...

*Szavam selyemmé lágyul,
Hogy válladat befedje.
Szavam csónakká mélyül,
Hogy ringatózhas benne.*

*Szavam virággá nyílik,
Hogy szíved fölé tűzzed
És legyezővé hajlik,
Hogy unalmad elűzzed.*

*Szavam balzsammá olvad,
Hogy ami fáj, ne fájjon,
S mint hintó áll eléd,
Hogy lelked beleszálljon.*

*Szavam keleten jó fel,
Hogy álmod elorozza,
Szavam nyugaton száll le,
Hogy álmod visszahozza.*

*Szavam csókká parázsul,
Hogy végigfusson rajtad,
S a szavam szó lesz újra,
Ha akarod, hogy halljad.*

Reményik Sándor

A mennybemenetel

*Csak száll, csak száll, emelkedik,
És önnön fényében ragyog,
Alatta örvénylenek már
A mélységben a csillagok.
Embernek szedül a feje,
S borzong a gondolatra is:
A csillagokra nézni - le!!
Ember az üdvösség ízét
Akkor érzi, ha fölveti
Bús éjeken tekintetét,
S kigyúl a lelte csipkebokra.*

Ő - letekint - a csillagokra.

Gável András

Anyám, Mária, megölellek

Egy édesanya soha nem megosztottságot akar fenntartani a gyermekei között. Egységre hív meg sokkal inkább. A kereszt alatt anyánkká fogadott aszszony is éppen erre vágyik. A golgotai mozdulatlanágban mélyről feltörő lávaként jelenik meg a Messiás oldalából megszülető egyház dinamizmusa. Bár csak elérkeznénk oda mi, testvérek és unokatestvérek, hogy észrevesszük: édesanyánk kötényénél békesség van.

Ő pedig szüntelenül Jézusra mutat. Nagypénteken megtehetjük azt, amivel már olyan rég tartozunk az Aszszonynak, akit Jézus adott örökbe nekünk: megölelhetjük őt. Mint a szeretet őszinte jeleitől ódzkodó kamaszok, úgy húzódtunk el ezidáig a minket simítani vágyó Mária tenyerétől. Mit vesztettünk? Sokat. Talán mindent.

De soha nem késő anyánkká fogadnunk. Érezni, ahogyan megszorítja az őt

karoló kezünket. Biztat: csináld úgy, mint Jézus! Ugyanazt az utat járd be te is!

És valóban: az „Angelus fiat”-ja a kereszt „Beteljesedett” szavában nyeri el értelmét. Mária ott, a kereszt alatt beteljesítette a „teljesen a tiéd” vakbizalomban tett ígéretét. És a Fiú kileheli a lelkét. A Lelkét. És az Anya újra szül. Megszületik az Egyház. Én is benne vagyok.

A ruhámat a Bárány vére mossa hófehérre. A menyegzős ruhámban már most asztalhoz ülhetek. Édesanyám nekem merít a levestől.

Megcsókolom a kezét.

SZERETETTEL KÖSZÖNTJÜK AZ ÉDESANYÁKAT!

Mácz István

Szíveket gyűjtök

Szeretem azt, aki gyűjt.
Naponta van öröme.
Megnézi gyűjteményét,
gyarapítja, ápolja, gondozza, megmutatja barátainak.
Közben örül, hogy neki van az, amit szeret.
Tisztelem a bélyeggyűjtőket, a rovargyűjtőket és azokat, akik címkéket, képeslapokat, érméket gyűjtöttek.
Bármit.
Te mit gyűjtesz?
Amit én gyűjtök, ahhoz nem kell pénz.
Amit gyűjtök, annak nincs ára, mégis mindennél többet ér.
Szíveket gyűjtök.
A szív jelkép. Az embert jelenti.

Úgy járom útjaimat, életem napjaimat, hogy szíveket keressék.
Talán bolondnak hinnének, ha tudnák, miért nézek kutatón mások szemébe.
Bolondnak hinnének, mint a görög bölcset, aki napal lámpásával embert keresett a piacon.
Szíveket gyűjtök.
Nekem nem **valami** kell, hanem **valaki**.
Ember.

Ember, aki rám mosolyog; aki megért; aki tisztességes; aki hűséges; akiben szeretet él; aki örül, hogy észreveszik; akiben a tehetség egy szóra kinyílik; ember, aki egyszerűen érték, mert ember.
Ha van olyan nap, hogy nem találok, az én hibám. Nem néztem eléggé szét, nem néztem a látszat mögé, az előítéletek alá.
Szerencsétlensége az embernek, hogy a jót szégyelli.
Rejti, mint kagyló a gyöngyét.

Hát én feltöröm a kagylót figyelemmel, érdeklődéssel és a gyöngyhalászoknál boldogabb vagyok.
Mert az emberek között több az ember, aki méltó, hogy annak lássák, mint az, aki összetörte magában az emberséget.
Elfogult vagyok?
Téged nem ismerlek.
Embernek tartod magad.
Hányan vesznek észre?
Hányan kérik a szíved?
Hányan látják, hogy jó vagy?

Szíveket gyűjtök.
Őrzöm arcukat. A szemük tűzére emlékszem.
Ha azt felejttem, énjük bennem marad, amely belém égett egy pillanat alatt.
Nincsenek érmém, bélyegeim, címkéim, sem galambgyűjteményem.
Szíveket gyűjtök.
Szívem tele van.
Velük és az örömmel, amelyet csak ők adhatnak.
Nézd el nekem, hogy végig magamról írtam.
Eszelősen hiszem, hogy nincs nagyobb, fontosabb, mint az ember.
Embertelen korban élünk?
Ne hidd el.
Csak nézz önmagadba, nézz a mások belső világába s meglátod az Embert. Csak annyi időt fordíts embertársaidra, mint a gyűjtők gyűjteményeikre.
Kincseid lesznek.
Nem olyan, mit pénzzel kifejezni lehet, nem valamik, hanem sok-sok szív benned, valakik, akiknek értéke semmivel ki nem fejezhető és mind személyes öröm életedben.

Mellékhatás

„Ha vége lesz ennek a rettenetnek” – ezekkel a szavakkal fejeztem be tavaly ilyenkor a gondolataimat e hasábokon

„Ki tudja, talán ez a dermesztő testi izoláció közelebb hozza a lelkeket, közelebb hozza az embereket, s igazabban tudjuk majd megölelni az öregeket, a gyermekeket s egymást is, ha vége lesz végre ennek a rettenetnek.” Pedig nem voltam naiv, de éreztem, egyhamar nem ereszt ez a vírus, s borúsabb pillanataimban azt is láttam, hogy engem már valószínűleg sohasem.

Igaz, tudtam reménykedni is, s nem is úgy, ahogy a költő, a menekülést már végképp csak másnak remélve. „Szép kis születésnap ajándék” – mondták többen, akkor. Azóta egy év elmúlt. Valahogyan a hatvanegyedik betöltése érezhetőbben visel meg. A mellékhatások. Ilyesmit tavaly nem éreztem. Sőt titokban inkább valamiféle büszkeség járt át, hogy még élek, s talpon is maradtam. Ma ennek a dacnak nyoma sincs bennem. Törvényszerű-e, vagy csak ez a különleges helyzet okozza, nem tudom. Egy év alatt sok minden történt. Sok nagyszerű és sok kiábrándító dolog. Felfoghatatlan erőfeszítések az egyik oldalon, s arculcsapó felismerések a másikon: a helyzet ma sem jobb, mint egy éve. Az erőfeszítéseknek hála a világ talpon maradt, s kiutat is talált, de valahogyan az emberi értelem még ma sem képes felfogni a veszélyt.

Napnál világosabban kiderült, hogy az emberiség mentális állapota nincs összhangban a reá leselkedő veszélyekkel. S ezzel egyelőre a természet (?) kihívásai révén szembesül. Ilyen a világvágy, de ilyen a klímaváltozás is, amelynek elemei még csak víziókban állnak össze világbotránnyá. Az összhang megteremtéséhez a huszadik századig elegendő volt az erkölcs, a hagyomány, a tudomány, a politikai hatalom, a vallás, a művészet. A múlt században ezek harmóniá-

ját tudatosan felmondta az emberiség. Egyik a másik rovására kezdetű túltengeni, vagy éppenséggel az összes egy ideológia jegyében tört kizárólagosságra. Az ideológiák azóta is jönnek mennek, de a kizárólagosság igénye maradt. Mellékhatás. Az erkölcs, hagyomány, vallás megtagadtatott. Ennek volt következménye a sok háború; a tudomány és a művészet prostituálása; az anarchia tudatos összezavarása a szabadsággal; és az aranyborjú imádata, ami koránt sem csak a profit szentségében, de a fogyasztás fetiszizálásában is megnyilvánult. (A kettő egy tőtől fakad.)

Nehéz elfogadni, hogy a Krisztus utáni harmadik évezredbe úgy lépünk át, hogy az emberiség immunrendszere vészesen meggyengült. A kórok pedig belőlünk, emberekből fakadnak. Nem a Marsról jönnek, nem is zombik terjesztik a föld alól. S könnyen lehet, hogy a történelemben most értünk el a kritikus-

pontra. Valahogyan eddig mindig túljutottunk a nagy válságokon. Járványok is voltak, népvándorlások is. Háborúk, összeomlások. De valamelyik emberi, társadalmi képességünk mindig elegendő volt a megoldáshoz. Ha kellett, az erkölcs, ha kellett, a hagyomány segített. Máskor a tudomány, a művészet vagy éppen a nyers hatalom, a kényszer hozott megoldást.

S biztosan mindig a hit, a remény és a szeretet. Sohasem a hitetlenség, sohasem a reményvesztettség és sohasem a gyűlölet. Az emberiség nem tud hinni, reménykedni és szeretni. Csak az ember. Mindig az ember volt a megoldás kulcsa.

Most is csak az ember segíthet. S mindaz, amit megalkotni tudott az évezredek alatt. A világos cél megfogalmazása, a szervezethez, szervezethez méltó élet, erkölcs, szeretet. A tudomány és a művészet. A hit, a vallás. Hogy el tudjuk fogadni az organizációt, és

be tudjuk fogadni a tudomány vívmányait. Nem volt ez könnyű sohasem.

A hitetlenség és a tudatlanság félelmet szül. Érthető. A félelem legyőzéséhez kell a művészet, a „szépbe szőtt” hit, a gyermek, a felelősség, a szeretet, a tudás. Eddig még sikerült. De az ember egyszer csak megérzi: neki örökké nem sikerülhet. De a gyermek, az unoka, a tanítvány, az elvégzett munka révén az emberiségnek mégis. S akkor megnyugszik. Megnyugszik.

Ember! Hogyan juthattál mára a tagadás olyan fokáig, hogy inkább káoszt kívánsz, inkább a halált, mintsem értelmes küzdelmet az életért? Térj észre, ha még tudsz. De itt a baj. A mellékhatás. Van, akinek mindenről ugyanaz jut eszébe. Van, akinek mindenről csak az jut eszébe, amit betáplálnak a politikusok, tudósok, művészek s az ilyesmire megalkotott gépek. És van, akinek semmi nem jut az eszébe. Főleg az nem, hogy a halál nem mindig csak másoké lehet, de az övé is. Ahhoz már valóban több kellene, hogy a másoké is fájjon.

A természetben rend van. Ez a rend maga a szabadság. Nem korlátok nélküli. A természet rendjét megsérteni: maga a pusztulás. A Föld bolygó pusztulása és az emberiségé is. Még talán elférnénk ezen a bolygón, még talán legyőzhetnénk a sokféle bajt. Vajon képesek leszünk-e rá? Csak akkor, ha képesek leszünk az emberek gondolkodását visszatéríteni a káoszból a szabadsághoz.

A helyzet nem reménytelen. Sokan vagyunk, akik a szükségleten túli burjánzást elvetik. Legyen az anyagi vagy éppen hatalmi jellegű túlburjánzás. Igaz, sokan vannak, akiket már megfertőztek. A mai dúlások eszközei mások, mint ezer éveig voltak. Primitívebbek, de – látszólag – hatásosabbak. Pedig a tipró algoritmusterroristák épp olyan szárnalmasak, mint egykoron a tudományos szocializmus dúló-fülő korlátolt katonái. Mégsem győzhetnek le az emberi szellemet.

Folytatás a másikon! →

Ha vége lesz ennek a rettenetnek? Sajnos az emberiség észre sem veszi, mi történik vele. Pontosabban egy része nem vette észre. Ennek csak egyik, de látványos szimbóluma a maszk. Jártam a városban. Megdöbbsentem. Nem is tudtam, mit csináljak. Jönnek szembe velem, maszk sehol. A szemébe nézek fiúnak, lánynak. Keményen viszszeránéznak, és mennek tovább. Majdnem öntudatosak.

Aztán a sunyibbak, akik álluk alatt viselik, szükség esetére. Nem elszigetelt eset. Tudomány, művészet, társadalmi szolidaritás, pusztá emberi jó érzés, a többit hagyjuk is. A többség azért érti, vagy legalább engedelmeskedik. A kettő együtt lenne jó, s akkor talán nem nyegléskedne itt mások kárára – halálára! – ez a sok bajnoka a „szabadságnak”. Felnéztem az égre. Vajon mit kellene tennem? Hogyan reagáltam volna erre fiatalon? Mindegy, most nem szóltam. És szégyelltem magam. De annyian voltak. Üvöltsek? Mégsem veszekedhettem végig magam a Kékgyöly utcán. Nem az én dolgom lenne. Hogy nincs szolidaritás? Kinek a felelőssége? Hogy meg meri tenni? Kinek a felelőssége? Nem tréfa ez gyermek! Szabály az szabály. Vagy játszhatjuk még ezt a csiki-csukit a világon a végtelenségig. Végső soron a szolidaritás hiánya egyfajta viszketegség. Mellékhatás bizony ez is. Mellékhatása az elfajzott gondolkodásnak. A gyűlölet, irigység, önzés elszaporodása. Vajon tényleg csak a 20. század következménye ez is? Nem hiszem. Ősibb ügy ez, valami vég-dadogás, a sehová nem vezető érvényesülési vágy. Ki vagyunk szolgáltatva az emberi elmezabolatlanságának. S a dolog annál is bonyolultabb, mert épp ez a zabolatlanság vitt előre mindig. S ez lesz a veszünk is, ha nem tudjuk megfékezni ezt a bántó viszketegséget. Most itt ülök, talán még tüzet gyújtok, szeretteimre gondolok, a múltra.

Eszembe jut, hogy tizenöt éve nem nevettem igazán őszintén, hogy gondolataim csikóit sem engedtem el mióta! Mikor lesz vége ennek a rettenetnek? Mikor megyünk csónakázni, moziba? Mikor foghatom meg valakinek a kezét, mikor ölelhetek meg egy régi barátot, mikor múlik el ez a rémálom? Elmúlik. De elmúlik-e a mellékhatás? Nemcsak a barát ismerzik meg a bajban, de a rontás hitvány ügynöke is.

Hogy egy év múlva hogyan lesz, nem tudom, de az biztos, hogy feledni s legyinteni nem szabad majd. Falánk önzésből nem lehet átliegni a „hass, alkoss, gyarapíts” világába. Marad az eszelős ke-ringés az üres termekben. Én itt leszek-e egy év múlva, az már mindegy is. Itt ez a fekete paripa, felugrok rá, s már repül is velem. Hová visz, nem tudom, de érzem, hogy szellemekkel telt a levegő. Madarak szállnak velem, fényeket látok, s aztán a napgolyót, mely elégeti az időt.

Szerencsés Károly
(A szerző történész)

Egyszer egy híres prédikátor Olaszországban utazgatott...

Egy barátja ajánlotta neki, hogy menjen el egy bizonyos faluba, ahol egy Krisztus keresztre feszítését ábrázoló festmény található. „Milyen az a festmény?” – érdeklődött a barátjától. „Ne foglalkozz vele, hogy milyen! – mondta a barátja. – Nézd meg magad! Kérlek, ígérd meg, hogy elmegy!” „Elmegyek” – ígérte. Elment a kis faluba, és ellátogatott a kápolnába, ahol a festmény volt. Az idős gondnok megkérdezte: „A festmény miatt jött, ugye?” „Igen, azért” – felelte. „Akkor kövessen!” – mondta a gondnok. A nagy ígérgető nem volt felkészülve a látványra. Egy gyönyörű mesterműre számított, de a festmény torznak, aránytalan-nak, értelmetlennek tűnt. „Nem értem ezt a festményt” – jegyezte meg. „Jöjjön közelebb!” – biztatta a gondnok. Közelebb lépett. „Hajoljon le!” – mondta az öreg. Megtette. Végül letérdelt a keresztlábához, és felnézve meglátta a festmény erejét és szépségét, és könnyekre fakadt. Csak akkor fog a keresztláb üzenete átfórnálni, ha félreteszed büszkeségedet, előzetes elképzeléseidet, intellektuális megközelítéset, és megalázod magad. „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje” (1Korinthus 1,18).

Dsida Jenő

Pünkösdi várakozás

Kész a világ,
Feszült, ünnepi várás
Tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
Sóhajt az Isten lelke.
Kimérve minden pálya
Megtöltve minden lélek-lámpa,
Ahol csak úr a lét...
De jaj, sötét van,
Mélységes iszonyú sötét!
A zordon tömeg-árnyék
Némán zokogva kering utjain,
S csak egyet tud és egyet érez...
...Most váratlanul vágyón megvonaglik
és felzúg Istenéhez:
Betelt az idő!
Sugarat, fényt, szint adj nekünk,
Mert epedünk!
Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy Alkotónk, oh mondd ki szent ígédet
Legyen világosság!...
És ismételik mindig erősebben
A felvihartzott étheren keresztül
És felharsan az egek harsonája
s a végtelennel zsolozsmája zendül
Zsibongva, zsongva...
És nagy szavát az Úr – kimondja!

Jó ötvágyat kívánunk!

Villámgyors eperhab

Hozzávalók:

- 60 dkg eper
- 5 dl habtejszín
- 15 dkg gyümölcsucor
- 6 db babapiskóta

Elkészítés:

A gyümölcsöket megmossuk, majd kicsumázzuk. A megtisztított epret botmixerrel pépesítjük, majd az így kapott püréhez hozzákeverjük a gyümölcsucrot.

A tejszínből kemény habot verünk. Ehhez jó tanács, hogy lehetőség szerint ne csak a tejszín, de a használt eszközök (tál, habverő) is hidegek legyenek.

A kemény tejszínhabhoz óvatosan hozzáforgatjuk az eperpürét, ügyelve arra, hogy ne törjük össze a habot.

Az elkészült eperhabot kis tálakba szedjük, majd fél órára hűtőbe tesszük.

Az eperhabot egy-egy egész eperrel és babapiskótával tálaljuk.

...ÉS MI LESZ A NYITÁST KÖVETŐEN?

Ma még nem tudni, mikorra várható a teljes nyitás...

-Ha erre sor kerül még júniusig, június 2. szombatján a Séta Jézussal csoport újabb helyszínre látogat.

-Számtalan a teljes nyitás után sor kerül szerdánként a plébániai mozira este 6 órakor.

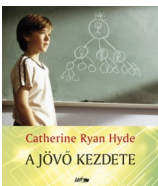
-Az olvasóköri eddig is online működött. A nyári olvasmányunk már megvásárolható a templomokban.

-Az egyházközségi kirándulás októberre tolódik, de a hittanosok nyári táborára sor kerül július közepén.

-A felnőtt katekézis szeptemberben kezdődik újra.

-A miserenden ezt követően sem változtatunk.

-Örömmel adjuk hírül, hogy a Kormány a Lengyeltóti templom külső felújítását 14.900.000 forint pályázati forrással támogatja. A munkálatok hamarosan elkezdődnek.

Kis rókák

“Fogjátok meg a rókákat, a kölyökrókákat, mert pusztítják szőlőinket, virágzó szőlőinket!” (Énekek Éneke: 2,15)

“Amit pedig nektek mondom, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!” (Márk 13,37)

Csak 12 “róka - fajtát” sorolunk fel, amelyek sajnos hamar szaporodnak. A megadott Bibliai igék csupán egy kis választék a gazdag témából.

1. A Biblia olvasás elhanyagolása: Jer 15-16, Lk 11,28, Jn 8, 32-36, Kol 3,16, 1Jn 2,14-17

2. Az imádság elhanyagolása: Lk 18,1-8, ApCsel 6,4, Róm 12,12, Róma 15,30-33, Kol 4,2, 1 Pét 4,7

3. Hütlenség - gondatlanság: Az idő beosztásában (Az idő az Istentől kapott legértékesebb kincsünk e földi létben - az örökkévalóság szemszögéből nézve.): Zsolt 31,15, Zsolt 39,4, Zsolt 90,12, Iz 38,1, Lk 16,10, 2 Kor 5,15

4. Hanyagság az Istentől kapott erővel való sáfárkodásban: 1 Kor 4,1-5, 1 Kor 9,24-27, Kol 4,17, Zsid 6,10-12, 2 Péter 1,8

5. Hütlenség - a rám bízott pénz kezelésében: Lk 16,9-

15, 1 Tim 6,6-11, Pazarlás vagy önző takarékoskodás, farkardkodás: 1Tim 6,17-19

6. Aggódás: Máté 6, 25-34, Lk 12,22, Fil 4,6-7

7. Éberség hiánya, különösen gondolatvilágomban: keserű, szeretetlen és tisztátalan gondolatok: Péld 4,25, Péld 18,8, Iz 42,20, Mk 10,37, 2 Kor 7,1

8. A rossz nyelv, pletykálás: Zsolt 45,1, Péld 4,24, Péld 8, 10, 20-21, Iz 6,5-7, Iz 50,4, Máté 7,1-2, Kol 4,6, 1 Péter 3,10

9. Hálátlanság mindennapi életünkben - mind Isten, mind közvetlen embertársaink felé: Zsolt 50:23, Ef 5,20

10. A türelem, az állhatatosság, a kitartás hiánya - szenvedésben,

próbákban, bizonyágtételben: Róm 5,4, 2 Kor 6,3-4, Kol 3, 12-13, Zsid 12, Jakab 1,4, 2 Pét 1,6

11. Érzékenység, szeszélyesség, kedvtelenség: Péld 12,1, Róma 12,9-21, Fil 2, 3-4, 14-16

12. Irigység, hiúság: Fil 2,3, vágy az emberek dicséretére: hízelgésére: Péld 4,23, Péld 29,5

A baj gyökere: önzés, öntet-szelgés: Lk 16,15, Jn 5,44, Gal 2,19-20, 3 Jn 9

Forrás: Internet

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520